

HVALJENO IN ČEŠČENO NAJ VEDNO BO PRESVETO REŠNJE TELO!
Tri in pol metra visoka monstranca v baziliki Presv. Zakramenta v Buenos Airesu

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETNIK XVI LA VIDA ESPIRITUAL JUNIJ 1949

VZEMITE

Nevesta v Visoki pesmi poje, da je ljubezen močna kakor smrt (Vp 8, 6). Kristusova ljubezen do tebe in mene je bila v resnici tako močna. Dobri pastir dá svoje življenje za ovce (Jn 10, 11). Večje ljubezni nima nihče, kakor je ta, da kdo dá svoje življenje za svoje prijatelje (Jn 15, 13). Vsak iskren pogled na križ mi govori: ljubil me je in je samega sebe zame dal.

A Jezusova ljubezen do človeškega rodu je še močnejša kot smrt. Na večer pred trpljenjem je privrela iz njegovega Srca beseda: "Srčno sem želel to velikonočno jagnje jesti z vami, preden bom trpel" (Lk 22,15). Pri tisti zadnji večerji je Jezus, ker je vzljudil svoje, ki so bili na svetu, svojim skazal ljubezen do konca (Jn 13, 1). **Iz trojnega namena je ustanovil tisti večer zakrament presv. Rešnjega Telesa in Krvi:** Rad bi bil v resnici vso zgodovino do sodnega dne Emanuel (pr. Iz 7,14), to je Bog z nami na nešteto krajih. Moje veselje je biti s človeškimi otroki (Preg 8,31). Ko je bil pred štirinajstimi leti preprosti župnik Martin Poljak na smrtni postelji, dolge noči ni zatisnil očesa. Tedaj je v duhu obiskoval Jezusa v presv. Rešnjem Telesu po ljubljanskih cerkvah. Jezus je prebival v Ljubljani vsaj v sto cerkvah in kapelah. Ko smo stopili na argentinska tla, nas je Jezus že čakal nekaj korakov od hotela za izseljence v prekrasni baziliki presv. Rešnjega Telesa. Tu smo mu mogli iskreno razložiti vse svoje skrbi.

Hotel je Jezus dopolniti jasno Malahijevo prerokbo: "Od sončnega vzhoda do zahoda je moje ime veliko med narodi in na vsakem kraju se daruje in žrtvuje mojemu imenu čista daritev, ker je moje ime veliko med narodi" (Mal 1,11). Veliki petek je Jezus opravil na križu iz neskončne ljubezni do

Očeta in do nas neskončno popolno: čistilno, zahvalno, zadostilno, spravno in prosilno krvavo daritev. Veliki četrtek zvečer pa je ustanovil obenem z zakramentom presv. Rešnjega Telesa in Krvi še daritev sv. maše kot obnavljanje in spomin svoje daritve na križu, da bi po njej na neskončno popoln način slavil Boga, se mu zahvaljeval, mu zadoščal, za nas prosil in nam naklanjal sadove svoje kalvarijske daritve. Zato apostole posveti za duhovnike in jim naroča: "To delajte v moj spomin" (Lk 22,19, 1 Kor 11, 24, 25). V moči tega svetega naročila bosta mogla te dni, ko doma toliko Jezusu, Mariji, Cerkvi zvestih duhovnikov trpi v ječi, med Vami prvič darovati nedolžno Jagnje Bogu dva slovenska novomašnika.

In še je hotel ostati med nami, da bi bil za nas mana, kruh iz nebes, živi kruh, kruh življenja (pr. Jn 6, 32. 35. 48. 49 51).

Ali so ljudje kaj odgovarjali na to nedoumljivo skrivnost ljubezni?

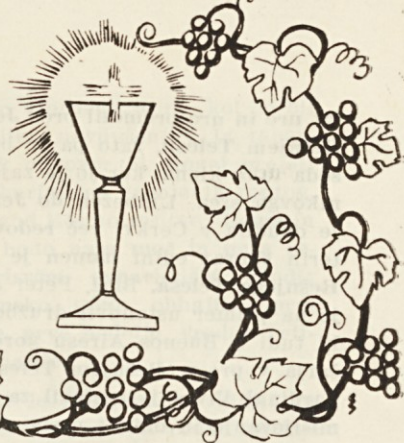
So. Marsikatero plemenito človeško srce se je trudilo, da bi vračalo Jezusu vsaj majhno ljubezen.

Škofu Rudigierju v Linzu nobena stvar ni bila predragocena za tabernakelj. Pravijo, da je baziliko presv. Rešnjega Telesa v Buenos Airesu sezidala samo ena oseba. Prav je imela. Naj bo tudi tebi zelo pri srcu, da bo Jezus med nami vedno in povsod imel dostojno bivališče.

Ni mogoče izraziti, kaj čuti duhovnikovo srce vsako leto na veliki četrtek, ob spominu na zadnjo večerjo. Kako dobro pripravljeno tudi verniki v velikem številu ta dan obhajajo in uživajo presv. skrivnosti. A ljubezen in hvaležnost, da Jezus biva med nami, je ro-

TO JE MOJE TELO

IN JEJTE

dila v Cerkvi poseben praznik presv. Rešnjega Telesa. Angelski učenik sv. Tomaž Akvinski je Cerkvi, duhovnikom in vernikom na ta dan podaril skrivnostno globoke hvalospeve. V oglejski cerkvi so že l. 1254. praznik slovesno obhajali s sv. mašo in procesijo. Vernikom oglejske Cerkve posebna določba slovesno veleva: Praznik presv. Rešnjega Telesa naj vsi verniki s kar največjo častjo in spoštovanjem obhajajo." Kako so tudi doma pobožni duhovniki vzgojili vernike, da so presv. Rešnje Telo s prisrčno živo vero obhajali: cerkvena vsa v vencih in cvetju; z visokega oltarja sv. Marjete dehte razcveli rdeči nageljni; beli nageljni krase plamenče sveče; gospod župnik v najbolj slovesni bogoslužni obleki, strežnikov je danes več; težki veliki zvon slovesno poje, drugi zvonovi vmes drobé. Procesija se po slovesni maši razvrsti: zvončki cingljajo, pevci prepevajo, krepki fantje iz Podolnice in Zaklanca nosijo bandero sv. Urha, od Samotorice bandero sv. Mihaela, iz Vrzdenc bandero sv. Kancijana in iz Horjula farno bandero sv. Marjete; izkušeni možje v svojih ožuljenih rokah drže rožni venec in s krepkim glasom molijo; gospodinja je kupila veliko svečo, da jo bo darovala za božjo službo in njena dekla si je od majhnega zaslužka rada veliko odtrgala, da je mogla darovati Jezusu prav tako veliko svečo kot njena gospodinja; otroci so nabrali najbolj izbranih cvetic in jih sedaj sipljejo pred Jezusa; povsod na oknih svete podobe, cvetje in goreče sveče; ob potu brezove veje in pred kapelicami sv. Antona, lurške M. b., rožnovenske M. b. in sv. Jožefa smrekovi mlajčki, na Ljubojni pa še vsako leto do trideset metrov visok mlaj; k blagoslovu pri posameznih kapelicah prihite še tiste gospodinje, ki morajo nujno ostati doma. Tako Jezus praznuje svoje slavlje tudi

pri vas in drugod po svetu, kjer je kaj žive vere.

Kakor je pri zadnji večerji slonel ob Jezusovem naročju njegov učenec, ki ga je Jezus ljubil (pr. Jn 13, 23), tako so sloneli ob Jezusovem evharističnem srcu škofje in duhovniki, tudi naši škofje in duhovniki. Škofa Gnidovca ni mogel zadosti občudovati duhovnik (ki je pozneje odpadel), ker ga je utrujenega od dolge poti tolikokrat našel sredi trde noči v Skoplju v kapelici pred tabernakljem. Na praznik sv. Cirila in Metoda je mariborski škof Tomažič v pogrebem govoru za nadškofom Jegličem trdil pravilno, da je ta izklesani slovenski mož svojo škofijo vodil izpred tabernaklja. Rajni župnik iz Predoselj Ignacij Zupanc je tako skrbel za lepoto cerkve, da so nam vsem priporočali, naj ga posnemamo. In koliko je ta lepa duhovniška duša premolila pred tabernakljem. Morda med našim narodom ni bilo duhovnika, ki bi toliko in tako pobožno premolil iz "Večne molitve" kot rajni kanonik Sušnik.

Cerkev priporoča bogoslovcem in duhovnikom, naj bi vsak dan obiskali Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. A ljubezen je ustanovila še posebno družbo duhovnikov — častilcev presv. Rešnjega Telesa, ki vsak teden vsaj eno celo uro nepretrgoma molijo pred presv. Rešnjim Telesom.

V cerkvi sv. Križa v Padovi je p. Leopold Mandić, čigar škofijski proces za proglašitev blaženim so pravkar zaključili, tako iskreno molil pred presv. Rešnjim Telesom, da je ljudi kar prevzelo. Ko je skoraj redno vsak dan in še dolgo v noč presedel v spovednici, je tudi potem, ko je bil že ves bolan, sredi noči še doma v kapelici Jezusa v svitu večne lučke prosil za svoje spovedance, ki jih je tako ljubil. V Ljubljani je frančiškanski p. Rega-

TO JE MOJA KRI

lat ure in ure premolil pred Jezusom v presv. Rešnjem Telesu, zato pa je bila njegova beseda tako klena, ker jo je zajemal iz Odrešnikovga srca. Ljubezen do Jezusa med nami je obudila v Cerкви več redovnih družb, katerih skoraj edini namen je češčenje presv. Rešnjega Telesa. Blaž. Peter Julijan Eymard je na primer ustanovil družbo evharistincev, ki tudi v Buenos Airesu goreče časte Zveličarja v presv. Rešnjem Telesu. Kapucinski kardinal Vives je sestavil za vsakdanje premišljevanje in obiske presv. Rešnjega Telesa dve prebogati knjigi: "Evharistično leto" in "Iskrice evharistične ljubezni". Baraga pa nam je prvi v slovenščini podaril knjigo sv. Alfonza Liguorija, ustanovitelja redemptoristov, o češčenju Matere božje in obiskovanju Jezusa v presv. Rešnjem Telesu.

Pa tudi preprosti in učeni verniki so na mnogo načinov izražali svojo ljubezen do Jezusa. Premalo jim je le praznik presv. Rešnjega Telesa. Baraga je kot akademik vsak dan goreče obiskoval Jezusa. Slomšek je še kot dijak pogosto klečal pred Jezusom v opatijski cerkvi v Celju. Pri vseh marijaniških gojencih in tudi pri drugih stanovalcih v hiši so bili posebej znani Lojzeta Grozdeta pogostni obiski sv. Rešnjega Telesa. Če je šel mimo kapele, je skoraj gotovo vstopil vsaj za trenutek, ako je le količkaj utegnil (pr. dr. Anton Strlé, Lojze Grozdé, Ljubljana 1944, str. 92). Takih fantov je bilo vedno več.

Cerkev ukazuje, naj škofje po vseh župnijah ustanovljajo bratovščino presv. Rešnjega Telesa. Pri nas so vsako prvo nedeljo v mesecu opravljali uro molitve, bolj goreči pa še večkrat. Oguljena in pogosto izdana Walsersjeva "Večna molitev" priča, da so verniki radi veliko molili pred Jezusom.

Ko so se na Miklavževo leta 1947 v Ziljski Bistrici zbirali na pogreb Petrove matere, je neka žena rekla: "To ženo bi morali proglasiti svetnicam." Že kot mlada gospodinja je takoj, ko so izšli Pijevi odloki o pogostem svetem obhajilu, sledila temu vabilu. Pa se tega ni naveličala. Molitvenik "Večna molitev" je bil njen prijatelj vse življenje. Mnogo ur je zmolila na vse namene, ki jih je Cerkev priporočala. Zbirala je okrog sebe tudi do šestdeset žena in deklet v družbo nočnega češčenja presv. Rešnjega Telesa. Vsako noč od četrtega na petek od enajste do polnoči je bila določena ena izmed teh družbenic, da bdi z Jezusom na Oljski gori in opravi molitveno uro. Da pa ne bi izostala katera teh ur, če bi članice nanjo pozabile, je tudi ona vsako tisto noč molila sveto uro (Nedelja, 4. jan. 1948, št. 1, str. 4).

V ljubljanski stolnici so noči od prvega četrtega na prvi petek prebili z Jezusom nočni častilci presv. Rešnjega Telesa. Kako je včasih vedel prezebel prišel s trga, kjer je prodajal sadje, preprost, pa versko tako globok branjevec Franc Tesnar, ki sedaj že spi pri Sv. Križu. Ko pa se je bližala ena ali dve ponoči, je lepo vstal in šel molit Jezusa. V srebrnolasem kan. Sušniku pa so vsi imeli najlepši zglede, kako je treba ljubiti Jezusa v presv. Rešnjem Telesu.

Vsako leto smo še posebej obhajali po župnijah in samostanih vedno češčenje. Prišli so na pomoč tudi spovedniki, verniki so očistili svoje duše, prejeli sv. obhajilo, ves dan obiskovali Jezusa. Veliki zvon je vsako uro posebej vabil posamezne skupine.

Veliko lučk si je Stvarnik prižgal na zvezdnatem nebu. Ob zadnjem svetovnem evharističnem kongresu v Budimpešti pred enajstimi leti je pri procesiji presv. Rešnjega Telesa z ladjami na Donavi na ladji, na kateri je bil evharistični Gospod, gorelo vsaj milijon lučk. Pred vsakim tabernakljem trepeče večna lučka v znamenje Jezusove navzočnosti. V zadnjih časih pa je nastala v Cerкви posebna organizacija živih lučk. Namen ima, da se te žive lučke lepo vrste pred Jezusom. Jezus ves dan nikoli ni sam v cerkvi. Vsaj ena živa lučka gori pred njim, ga moli, zadoščuje, prosi zase, za župnijo, za narod, Cerkev, svet.

In še ljubek spomin iz otroških dni. Kako je gospod župnik Jožef ljubil bolnike. Kako je skrbel, da je vsak prejel sveto Popotnico. Zdaj čez dan, zdaj sredi noči je povabil veliki zvon. Obhajilo bo. Veliko ljudi se zbere, v cerkvi prižgo sveče v rokah, zapoje pesem v čast presv. Rešnjemu Telesu, župnik prisrčno moli in večkrat med potjo blagoslavlja, konese sv. Popotnico. Ljudje pred hišami kleče s svečkami v rokah, zvečer je bila vsa vas v lučkah, celo na okna so postavljali luči, kadar je šel mimo tisti, ki se v smrti človeka ne zapusti.

"Vredno je Jagnje, ki je bilo žrtvovano, da prejme oblast in bogastvo in modrost in moč in čast in slavo in hvalo!" (Raz. 5, 12). Tako molijo Jagnje božje v nebesih. Na zemlji pa so se zadnjih sto let zbirali na evharističnih kongresih. Obhajajo župnijske, dekanijske, škofijske evh. kongrese. Pred petnajstimi leti je škof Tomažič zbral več deset tisoč ljudi na škofijski evh. kongres v Mariboru. Vrše se narodni, državni, svetovni evh. kongresi. Sam ljubi Jezus ve, koliko ljubezni je zaplamtelo v slovenskih srcih ob evharističnem kongresu v Ljubljani. Baklje v rokah štirideset tisoč mož so majhna vnanja podob-

ba te ljubezni, evharistični križi pa vnanje znamenje skritih žrtev za evh. Jezusa. Oktobra bomo obhajali petnajsto obletnico svetovnega evh. kongresa v Buenos Airesu; v zacetku febr. 1937 se je vršil svetovni evh. kongres v Manili na Filipinih; papeževega odposlanca je takrat spremljal predsednik kitajske Katoliške akcije Lopahong, velik apostol in velik ljubljenec Jezusov: vsak dan je stregel pri najsv. daritvi in prejel Jezusa v svoje srce.

Da, **najsvetejša daritev**, kjer se božje Jag-nje za nas daruje. Kako ste opravljali to presv. skrivnost, ljubi svetniki: sv. Ignacij Lojolski, Filip Neri, Pavel od Križa, Klemen Dvorak! Fidelis von Sigmaringen je vsak dan pri spremenjenju prosil za milost mučeniške smrti, župnik Martin Poljak je na smrtni postelji včasih že ob eni ponoči prosil, da so ga oblekli v duhovniški talar, potem je komaj čakal, da je mogel maševati v zasebni sobici po posebnem dovoljenju sv. očeta. Ko je že popolnoma opešal in mogel dvigniti samo še eno roko, je zbral skrajne moči in opravil zadnjo sv. mašo v zahvalo za vse prejete dobrote. Ko je pred desetimi leti preprosta kmetica v Javorskih hribih obhajala zlato poroko, je izpovedala, da v vseh petdesetih letih nobenkrat ni opustila po lastni krivdi sv. maše ob nedeljah in zapovedanih praznikih, čeprav je imela v cerkvicu sv. Ane v Javorju dve in pol ure daleč. Doma so nam pripovedovali o vernem posestniku in gostilničarju, starem Novaku iz Zaklanca, ki je vsak dan hodil k sv. maši, ker je v živi veri spoznal njeno skrivnost.

Kako lep je stari katakombski Rim. Kako se v tihoti pogovarjaš s Tarcizijem, Cecilijo, nedolžno sv. Nežo, kje le so prejeli toliko deviške in mučeniške moči. Pa ti sv. Neža odgovarja, n. pr.: "Če Kristusa ljubim, sem čista; če se njega dotikam, sem brezmadežna; če njega sprejemam, sem deviška." Kruh življenja, **Kruh iz nebes, živi Kruh, Kruh močnih, Jezus v presv. Rešnjem Telesu je bil moč in zmaga prve Cerkve**. A isti odgovor ti dajejo v naši dobi: Karel Fornazarič, svetniški bogoslovec Franc Trpin, Lojze Grozdé, Ivan Pavlič. Zakaj je Fornazarič šel nedolžen s tega sveta? Marijo je brezmejno častil in pogosto je Jezusa prejemal. Zakaj so Franca Trpina tako spoštovali? Od prvega obhajila do svoje smrti je skoraj vsak dan užival vir kreposti, Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. Kje je Lojze Grozdé pil mučeniško moč? Spet je bil redno dnevno pri sv. obhajilu, še dan pred smrtjo. Župnik črnivec je o Ivanu Pavliču dejal: Veliko vzornih fantov sem srečal

v življenju, a tako vzornega še ne, kot je bil Ivan. Od kod toliko navdušenja? Iz tabernaklja izvira. Tak odgovor bi mogel prejeti od dolge vrste evharistično vzgojenih fantov. Motimo se, če drugod iščemo rešitev: **Doma in tu so bili, so ni bodo naša moč in naša rešitev najbolj pristrčni evharistični shodi: dnevno ali tedensko sveto obhajilo, prvi petki, prve sobote, prve nedelje, vredno velikončno sveto obhajilo.**

Pred nekaj leti je misijonar v Indiji za praznik Brezmadežne opravil presv. skrivnost v zasilno zgrajeni kapelici. Ko je molil med sv. mašo očenaš in imel uči uprte v sveto Hostijo, je nepričakovano prilezla čez bele prte velikanska strupena kača, se začela ovijati okoli keliha in sikala naravnost proti sveti Rešnji Krvi. To je le majhna podoba resničnega sovraštva modernega borbenega brezboštva proti najsvetejšim skrivnostim svete vere. Zanimivo je, da so brezbožniki leta 1937 prav na dan 7. febr., ko se je v Manili začel 33. svetovni evh. kongres, sklicali svoj brezbožniški kongres v Moskvo. To sovraštvo čuti ta leta tako preizkušeni slovenski narod: odtegotvanje odrasčajočih fantov in deklet ter otrok od nedeljske svete maše in svetega obhajila, zapiranje duhovnikov in škofov v ječe in obsojanje na smrt, v toliko cerkvah nič več ne gori večna lučka.

Z Marijo Pomagaj se bomo udeležili nove svete maše v Lujanu, Praznik presv. Rešnjega Telesa se bliža. Ob koncu junija bomo obhajali obletnico evh. kongresa v Ljubljani, oktobra pa 15. obletnico 32. svetovnega evh. kongresa v Buenos Airesu. **Toliko zgledov imamo v Cerkvi in med lastnim narodom, kako je treba ljubiti presv. Rešnje Telo, se z globoko vero udeleževati presv. daritve, hraniti se s Kruhom življenja, skušajmo jih vsaj malo posnemati.**

KDO NAS BO LOČIL OD LJUBEZNI KRISTUSOVE? NADLOGA ALI STISKA ALI PREGANJANJE, ALI LAKOTA ALI NAGOTA ALI NEVARNOST ALI MEČ? TODA V VSEM TEM ZMAGUJEMO PO NJEM, KI NAS JE VZLJUBIL. ZAKAJ PREPRIČAN SEM, DA NAS NE SMRT NE ŽIVLJENJE, NE ANGELI NE POGLAVARSTVA, NE SEDANJOST NE PRIHODNJOST, NE MOČI NE VISOKOST, NE GLOBOKOST, NE KAKA DRUGA STVAR NE BO MOGLA LOČITI OD LJUBEZNI BOŽJE, KI JE V KRISTUSU JEZUSU GOSPODU NAŠEM (Rimlj 8, 35-39).

Dr. Filip Žakelj

DUHOVNIK VEKOMAJ

Mesec junij, posvečen presv. Srcu Jezusovemu, je v mnogih krajih svetá mesec mašnikovega posvečenja ali vsaj zadnjih pripravnanj. Tako je bilo včasih tudi v ljubljanski škofiji. Zato se tega meseca vsako leto znova zveselim, ker sem pred 27 leti na praznik sv. Petra in Pavla prejel sveto mašniško posvečenje tudi sam. Okrog štirideset nas je tedaj klečalo v ljubljanski stolnici pred škofom Jegličem, sami mladi fantje, vojaki iz 1. svetovne vojne, ki smo si iz krvavega svetovnega klanja po božjem usmiljenju rešili življenje in sveti poklic. V moji bližini se je nahajal tedaj tudi Jože Kastelic, pozneje prvi slovenski izseljeniški duhovnik v Argentini, ki mu je snežni vihar pod vrhom Akonkague strl telo, katero zdaj čaka vstajenja v objemu visokih andskih vrhov. štirideset novomašnikov v enem letu — bila je velika in krasna žetev za škofijo, ki je duhovnikov rabila. Nekaj jih je že odšlo k Bogu, dva od njih kot žrtvi komunističnega nasilja. Eni živijo in vztrajajo doma, drugi se prerivamo po širnem svetu. Vsako leto za sv. Petra in Pavla dan pa duša išče vseh, ki smo bili in smo, upam, še vedno enega duha in enih misli — in ta skupna misel je: Lepo je biti duhovnik. Zabvaljen Bog, ki si nas izbral in poklical. Če bi se še enkrat rodil na svet, še enkrat bi se posvetil sveti duhovniški službi. Lepše in svetejše službe ni. Saj pravi sv. Izidor, da je "duhovniški stan najvišji cilj za katerim more človek stremeti".

Ko je letošnjo tiho nedeljo sveti oče Pij XII. v baziliki sv. Petra v Rimu obhajal svojo zlato mašo, se je ves katoliški svet združil v duhu s pastirjem vesoljne Cerkve. Njegov zlati mašniški jubilej nam je dal slutiti, kaj pomeni petdeset let gorečega duhovniškega življenja in dela za krščansko ljudstvo, za vesoljni svet. Naše duše so molile z očetom za mir sveta, pa molile tudi zanj, kakor Cerkev vedno v hvaležni ljubezni molijo za svojega poglavarja: Gospod, ohrani ga in poživljaj ga in osrečuj ga na zemlji in ne daj ga v roke njegovih sovražnikov. Glej, to je veliki duhovnik po redu Melkizedekovem. Gospod, boži zahvaljen, da si dal svoji Cerkvi za te težke in nevarnosti polne čase moža s tako jasnim pogledom in s tako velikim in ljubečim srcem.

Tudi naš škof in vodnik ljubljanske škofije dr. Gregorij Rožman obhaja letos pomenljivo obletnico. Dne 14. julija bo minilo 20 let, kar je sprejel sveto škofovsko posvečenje in postal deležen polnosti apostolske oblasti. Duhovnik Gospodov pa je, mislim, že 41 let. Ko bo v tibi skromnosti obnavljal te spomine, trpin s trpečim narodom, izgnanec z izgnan-

ci, bomo slovenski verniki in duhovniki, združeni v molitvi, hvalili Boga, ki ga je izvolil in nam ga dal za vodnika in učenika za najtežji čas naše narodne zgodovine. Težak križ obremenjuje njegove rame, a pogumno ga nosi, poln vere in zaupanja in trdno pričakuje, da za težo križa pride tudi njegovo plačilo. Mi verujemo in upamo z njim in molimo zanj h Gospodu vojnih trum: Ohrani nam našega škofa Gregorija, o Gospod, in pomagaj svojemu služabniku, ki v tebe zaupa. Naj stoji trdno, naj nas še nadalje vodi v moči Tvojega imena. Daj nam dočakati z njim vrnitev v domovino.

Stanu slovenskih duhovnikov sta se letos, 9. maja, tu v Argentini pridružila dva nova člana: gg. Ivan Lovše in Franc Novak, ki sta letos dokončala svojo duhovniško izobrazbo v našem slovenskem begunskem bogoslovju v San Luisu. Tu jima sledi na poti k oltarju še 28 slovenskih bogoslovcev, ki jih je tudi usmiljeni Bog rešil iz krvave vihre, da jih daleč od domovine posveti za svojo sveto službo. Vsi verni Slovenci, doma in na tujem, naj se tega vesele, videč, kako Bog slovenskega naroda ne pozablja in ne pusti, da bi rod slovenskih duhovnikov zamrl.

***

Verno krščansko ljudstvo si ne da nikdar vzeti vere v duhovniško čast in dostojanstvo. V dno srca je prepričano, da mu je duhovnik neobhodno potreben pri delu za resnični narodov blagor in za dosego večnega zveličanja.

Tako je vedno veroval in prepričan sem, da še veruje tudi slovenski narod. Krvavo nasilje nad Cerkvijo in njenimi služabniki v domovini ni delo naroda. Je to delo izkoreninjenec, ki jim je srca zastrepila tuja učnost, da so se iztrgali iz slovenske verne tradicije. Narod sam, potopljen v morje trpljenja, ponižan in zasramovan v svojih najsvetejših čustvih, zatiran in preganjan od brezbožnih nasilnikov, vztraja v svoji veri in se v svoji duši ne da odtrgati od svojih duhovnikov. Zaprte v ječah, obsojene na prisilno delo in na smrt zaradi zvestobe Cerkvi in Bogu, gleda verni narod v svojih duhovnikih mučeskupnega trpljenja za iste vzvišene vzore in trpljenju le utrjujejo in poglobljajo. In iz skupnega trpljenja za iste vzvišene vzore in nadnaravne dobrine bo našemu narodu — o tem bodimo prepričani — vzcvela nova verska pomlad, svetla in srečnejša bodočnost. Tudi za nas bo obveljala beseda Tertulijanova: Kri mučenikov je seme novih kristjanov.

Verni slovenski begunski rod se svojih du-

hovnikov-sobeguncev ves čas oklepa z veliko ljubeznijo in globokim zaupanjem. Srca izgnancev so se povezala z vezmi neminljive ljubezni, potrjene v ognju skupnega trpljenja, na skupnem križevem potu begunskih postaj. Skupaj so se znašli naši verni ljudje s svojimi duhovniki, pod isto borno streho taboriščnih barak, v enakih skrbeh in težavah. In kakor je tu neposredna vsakdanja bližina odkrila tudi na duhovnikih premnoga človeške slabosti, ki se jih duhovnik kljub mašniškemu posvečenju nikoli ne otrese in se mora kot vsak drugi do smrti z njimi boriti, vendar to v naših ljudeh vere v duhovniško čast in poslanstvo ni zatemnilo. Saj so le bili na vseh begunskih postajah po svojih duhovnikih tako lepo duhovno oskrbovani, da se jim danes, ko so si v širnem svetu poiskali belega kruha, toži po taboriščni skupnosti, kjer je bilo pri vseh težavah vendarle vse tako pristrčno in domače. Pa so naši izseljenci oskrbljeni po svojih duhovnikih tudi v svojih novih bivališčih po svetu, kjer je količkaj mogoče to izvesti, tako da versko življenje med slovensko emigracijo lepo in čvrsto prospeva, v lep zglede narodom, med katere nas je Bog razkrojil, da jim svetimo s svojo vero in bogovdanostjo, dokler bo Njegova volja.

Krščansko ljudstvo vedno veruje s s svetim arškim župnikom Janezom Vianejem, da je duhovnik velik božji dar in velika božja milost. Takole je sveti župnik pridigal o blagoslovu duhovništva: "Duhovnik je človek, ki zastopa Boga in razpolaga z vso božjo oblastjo. — "Pojdi!" — govori naš Gospod duhovniku. "Kakor je Oče mene poslal, tako pošiljam jaz tebe. Meni je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdi torej, in uči vse narode... Oni, ki bo tebe poslušal, poslušaj mene; oni, ki bo tebe zaničeval, zaničuje mene." — Kadar duhovnik odpušča grehe, ne pravi: Bog naj ti odpusti! — ampak pravi: Jaz te odvežem: če bi ne imeli duhovnika, bi ne imeli v svoji sredi našega Gospoda. — Kdo ga zaklene v tabernakelj? Duhovnik. — Kdo je sprejel vašo dušo, ko ste prišli na svet? Duhovnik. — če ta duša umrje v grehu, kdo jo obadi? Kdo ji vrne pokoj in mir? Duhovnik. — In kdo jo pripravi na odhod pred Boga, kdo jo zadnjikrat umije v Kristusovi krvi? Duhovnik. — Nemogoče je spomniti se tudi ene same božje dobrote, ne da bi ob tem takoj ne vstala podoba duhovnikova. — Ali se spovedujete svojih grehov brezmadežni Devici Mariji ali angelom? Bi vas mogli odvezati od njih? Ne. — Bi vam mogli dati telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa? Ne. — Presveta Devica nimia moči, da bi Kristusa priklicala v sveto hostijo. An-

Slovenski duhovniki v procesiji sv. R. T.

gel nima oblasti, da bi nas odvezal. Duhovnik, tudi najbolj preprost, pa to lahko stori".

Kako pristrčne so te besede svetega župnika, ki je s svojo globoko vero in gorečo ljubeznijo iz malega Arsa na Francoskem svoj čas razgibal ves svet.

GETZEMANI

Pomlad. Zvončnice po rebréh, teloh ob potoku, nad Svetim Križem narcise. V soteski po okničastih jasah encijan. Po vrteh trobentice. Beli prod v savski strugi se smeje. Lastovke so nazaj. Zemlja kipi. Na vrtovih še sneg. Nebo sije.

V domovih tesno.

Pod večer je pri Selanu potrkalo. Dva dolga in dva kratka udarca. Obrazi v hiši so se potegnili. Mehka skrivnost jesedla v lica. Pod čelensnikom je utihnila stara s svojim molkom. Neža je brez besed vrgla prt na mizo. Jožek, ki je bil že na pol gospodar, odkar so očeta zaprli v Begunjah, je potisnil mala dva na klop in šel odpirat. Trenutek tišine. Po veži so trdó zapeli okovani čevlji.

Obstal je na pragu, se zagledal v obraze in toпло dahnil:

"Hvaljen Jezus!"

"Hvaljen bodi!" so šepnili vsi v eno.

Z nasmehom v očeh je vstopil.

"Gospod, ali boste koj?" je vprašal Jožek.

"Koj fant, kar povej, naj pridejo..."

Otrok se je izgubil v mračni veži.

Mala dva sta se smukala ob gospodu, ki je s počasno kretnjo razvezaval nahrbtnik. Neža je v nekšnem čudnem zamaknjenju od daleč gledala, kako se ji hiša spreminja v svetišče. Mati so sedli k oknu in si v naročje posadili

Da, duhovnik je krščanskemu ljudstvu velika milost in velik božji dar. Srednik med Bogom in ljudmi, ki Boga kliče na zemljo in človeka dviga k Bogu. "Prečastita tvoja služba, pridigar, mašnik, božji mož — z angeli bo tvoja družba, Jezusov namestnik boš" — poje naša novomašna pesem. Svet mož je dejal: "Pred oltarjem stoječ je duhovnik kakor silen steber, ki drži pod težo greha se majojoči svet pokonci." če bi ničesar drugega ne mogel več kot maševati, bi bil duhovnik že po tem edinem, pa najsvetejšem svojem delu neprecenljivega pomena za ves svet. . . .

***

To so nekateri pogledi, ki nam v luči vere odkrivajo sveto dostojanstvo, čast in oblast ter blagoslovljeno poslanstvo katoliškega duhovnika. V tem je tudi skrivnost duhovniških poklicev, ki kljub viharjem in najtežjim izgledom za življenje ne zamro. Visoki vzorivno privabljajo mlada srca. Da bi jih privabili čim več!

Kaj vidimo? Duhovniških poklicev je danes premalo. Z izjemo nekaterih redkih srečnih dežela se danes v svetu bridko čuti pomanjkanje duhovnikov. Koliko bi jih bilo treba, da bi se pokristjanil veliki svet. Kako bi duhovnikov potrebovala ta velika Argentina, kjer smo našli svoje zavetje. Kako jih bo manjkalo doma, kjer jih je toliko padlo in

najmlajšo vnučko. Otroče je z ročico trzalo k Neži in vekalo. . .

V tem so začeli prihajati. Hiša se je polnila. V sivkastem sijuu brljavih sveč so bili obrazi motni, skoraj pepelnati. Na tesno so stali. Dvoje, troje moških se je prerilo do duhovnega.

"Bog daj, gospod!" so šepetaje pozdravljali.

"Bog daj srečo, možje," je odgovarjal duhovni. "Veliko vas je."

"Kdor je le mogel," je brž povzel besedo nekdo.

Opravil se je. Potem se je obrnil k ljudem spet in tiho vprašal:

"Kdo želi biti obhajan?"

Kot da jih je objela nevidna, skrivna moč od zgoraj, so se obrazi razjasnili, togo stisnjene ustne so se razklenile, skoraj v eno so šepnili vsi:

"Jaz, jaz, gospod. . ."

In v gospodu Feliksu je bila velika vera, da bodo ti ljudje zdržali. Pristopil je. Selanova hiša je bila zdaj sredi večera cerkev in široka hrastova miza oltar.

"Da bi vedel Jože tam v begunjskih kle-
teh!" si je mislila Neža. "Ne žgali bi ga
udarci pesjanske bikovke, kot ga žgó. . ."

Z vročo molitvijo zanj, ki so ga nji in otrokom izrgali, ker ni hotel pljuniti na

pomrlo in premnogi hiraajo po ječah, pomladka pa je v teh razmerah le malo. Zato Gospodov klic: "Žetev je velika, delavcev pa le malo. Prosite torej Gospoda žetve, da pošlje delavcev v svojo žetev."

Krščanski Slovenci! Molimo za duhovniške poklice! Krščanski slovenski starši, izprosite svojim otrokom v gorečih prošnjah duhovniški, redovni, misijonski poklic. Dali jih boste Bogu za Njegovo kraljestvo, za duše, pa boste po njih sto in tisočkrat ponujeno dobili in milost za milostjo. Ali nismo duhovniki po večini sad molitve svojih vernih staršev? Ali ni bila od nekaj tiha in sveta želja verne slovenske družine, darovati Bogu in narodu sina duhovnika?

Molimo za duhovnike, ki so v trpljenju, da ne omagajo.

Molimo za duhovnike, ki so v nevarnosti, da ne podležejo nasilju in vabam brezbožnikov, da bi ostali stanoviti.

Molimo za naše bogoslovce doma in v tujini, da bi se usposobili za zveste in sposobne poslance Kristusa Kralja.

Molimo končno za vse pokojne duhovnike in bogoslovce, da njih duše dosežejo večni pokoj in jim zasveti večna luč.

Tako naj nas družijo medsebojna molitev v nepremagljivo bojno vrsto za te naše usode-

V begunskem taборišču v Servigliano

polne dni, pa v nerazdružljivo edinost za čas in za večnost.

Duhovnik in krščansko ljudstvo sta in ostajeta vedno skupaj. Tako bodi!

Alojzij Košmerlj

svojo kri, se je zagledala v borni oltar, kjer je v pomladni noči gospod Feliks daroval kruh in vino...

Po evangeliju se je duhovni obrnil k srečju. "Iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo. Čujte in molite, vam pravim s svetim Petrom, kajti hudič hodi kot rjoveč lev okrog in išče koga bi požrl. Časi so hudi in Bog nas trdó izkuša. A le, da bomo vanj bolj vérovali. Kajti ta je, ki premaga svet, vaša vera. Verujte, upajte in ljubite: ljubite se med seboj, ljubite vse, ki trpé, še posebej pa svoj narod ljubite, kajti Bog mu s tem trpljenjem prav gotovo posebno odliko izkazuje. Čuvajte svoje otroke, ravnajte jih tako, da bodo zdrav sad ostali. Podirajte doma z resnico, kar jih v šolah laži uče. Učite jih verjeti in ljubezen, ne v silo, ki jo uči zdanji oblastnik. Varujte pa se krivih prerokov, gošarje mislim, ki hodijo med vami kot ljudje resnice oznanjujoči svobodo. Verjemite mi: to so volcér v ovčjih oblačilih in svoboda, ki jo oznanjajo, je svoboda krvi in nasilja. Ne dajte se begati nikomur in ničesar ne storite, kar bi moglo nanesti škodo ne le vam, marveč vsemu narodu. Edino Bog je, ki ve za dan in uro vašega rešenja. Njemu se zaupajte, naši brezjanski Materi se priporočajte, da bo stiske konec, da bosta sreča in mir v naših krajih in po vsem svetu." Težko je vzdihnil gospod Feliks, ko je iz-

govoril zadnje besede. Dobri obrazi so se mu z otroško vdanostjo zastrmeli v lice. Kot da so žejni na smrt, so pili njegovo besedo. In gospod Feliks je bil srečen.

"Zahvaljen Bog," se je obrnil k oltarju, "ki si mi dal, da smem biti tvoj hlapec v katakombah!"

Tako je molil duhovni vso to daritev, blagoslovil kruh in položil roke na kelih, ju dvignil visoko in ljudem resnično dokazal, da Bog ne umrje.

Pred obhajilom je bilo, ko je na dvorišču bevsknil pes. Dvakrat, trikrat je podmolčko zarenčal, potem pa je divji lajež zmotil spokojno zbranost v hiši. Materi in naročju je zavekal otrok. Težka tesnoba je legla na vse.

"Nemci..." je gohtnil nekdo, kot da se mu beseda spodtika.

Duhovnik je obstal sredi molitve. Vprašujoče se je zagledal v domačega sina.

Jožek pa se je dvignil in se kot zrel moški skoraj užaljeno obrnil k ljudem:

"Dajte no! Pet naših je zunaj na križpotih, nemška patrolja pa je vsaj že dve uri mimo..."

A ljudje se niso umirili več. Starejši moški se je iztrgal gneči in izginil v veži. Čez trenutek se je vrnil in tako široko odprl vrata,

da je nočna sapa skoraj ugasnila sveče na mizi.

"Gošarji so!" je siknil med ljudi.

"Jezus, Marija..." je zakričala Neža in se z otrokom v naročju prerila prav do oltarja. "Skrijte se, gospod Feliks!"

Duhovni je pogledal ženo, zbegane obraze v molklek somraku. Ves siv je bil v lice, le oči so mu žarele.

"Agnus Dei..." je izgovoril počasi, da so ga vsi čisto razločno čuli in se spet obrnil k oltarju. Globoko se je sklonil k Bogu, ki je na belem prtiču ležal pred njim.

"Nič strahu, ljudje," se je nekdo oglasil na pragu.

Glavé so se obrnile k vratom, le duhovnik je molil naprej, kot da ni čul.

"Če si prišel pobijati, boš najprej mene!" je gošarju, ki je s puško čez hrbet hotel med ljudi, zastavil pot krepak moški.

"Kleto bedasti ste. Duhovnika iščem, to je vse. In ker sem slutil, da ga bom pri Selanu našel, sem sem zavil!"

Zdaj se je gospod Feliks spet obrnil in velel:

"Naprej ga pustite!"

Le neradi so se vdali ljudje in napravili gošarju pot. Stopil je pred duhovnika.

"Kapo snemi!" mu je siknil nekdo, "Bog je na mizi..."

Gošar je bil porogljiv, pol ljudem, pol duhovnemu:

"Nak, v Boga preveč ne verjamem..."

"Kaj hočeš?" ga je strogo premeril gospod.

"I kaj," se je zasmel fant. "Dva dni je tega, kar smo se z Nemci usekali v soteski. Potlej smo se umaknili. Klančarjevega je zadelo prav med rebra; bržčas mu je svinec pod kožo obtičal. Gor na Koprivnik smo ga zanesli; pa se je nekaj kremžil, da ne bo prestal in naj bi nekdo stopil po gospoda. Feliksa dobodi, mi je naró čal, ko sem se ponudil, da bom šel jaz, ki pot poznam, ta bo gotovo prišel, ker sva sošolca. Na, zdaj sem te našel, saj si menda ti Feliks, ne?"

Ljudje so debelo strmeli v gošarja. Gospod Feliks je molčal. Da bi umirajoči partizan prosil za gospoda? Poznal je Klančarja; da sta si bila sošolca, je bilo tudi res; a danes oznanjata vsak svoj evangelij in duhovni po človeški pameti skoraj ne more verjeti, da bi ga ranjeni politkomisar res klical, naj ga pride previdet. A čemu naj bi gošar sam, sredi noči prišel k Selanu?...

"Dobro, pojdem!" se je odločil glasno.

"Ne gospod, nikamor ne pojdete," se je vmešala Neža in odrinila gošarja. "Ubiti ga hočejo, ker noče z njimi!" je viknila ljudem.

Da je ni duhovnik zadržal, vsa srenja bi se vrgla na partizana.

"Bodite no pametni," jih je miril gospod Feliks. "Kaj pa mi morejo? Resnica še nikogar ni pogubila, tudi mene ne bo. Pojdem!" je še enkrat pribil gošarju in se spet sklonil k mizi. Potem je objahal sebe in vse, ki so bili z njim. Partizan pa je čakal v veži.

*

Svitilo se je, ko se je gospod Feliks s svojim čudnim vodnikom mimo Koprivnika spuščal globoko v hosto. Vso dolgo pot nista govorila. Gospod Feliks je nosil Boga na prsih in molil. Dlje ko je hodil, bolj je bil

vzburjen. Mehka sreča je bila v njem, kajti zdaj je bil trdnó prepričan, da mu je Bog odločil tudi palico Dobrega Pastirja, ki vse ovce pusti, če gre izgubljeno reševati.

Sonce še ni vzhlo, ko se je od nekie prikradel vonj po dimu. Brez besed so ju straže pustile naprej. Ustavila sta se ob ugašajočih ognjih pred kolibami. Nekaj zaspanih mladih ljudi je čepelo ob njih.

Visoki človek jima je prišel naproti. Feliksov vodnik je dvignil pest in izginil.

"Dobro jutro, prijatelj," je neznanec nagovoril duhovnega.

"Bog daj," je skoraj v zadregi odvrnil Feliks. Začuden je gledal.

"Me ne poznaš, kaj?" se je zasmel oni.

Feliks je osupnil. Dolgo je gledal v bradati obraz človeka, ki je stal pred njim. Ni verjel očem: bil je Klančar...

"Kaj... kaj nisi..." je jecal duhovnik.

"Nič takšnega," se je spet zasmel Klančar. "Vem, da smo ti zopni, in prav gotovo bi ne prišel k nam, da ti niso rekli, kako blizu groba sem že..."

Feliks je za korak odmaknil. Trdó je vprašal:

"Kaj hočeš, Martin?"

Klančar ga je potegnul za kolibo in šepnil:

"Sit sem vsega. Uvidel sem zmoto. Nocoj bomo napadli. Nekaj mi pravi, da se ne bom vrnil. Zato sem hotel, da me prideš spovedat..."

Neverno ga je gledal duhovni. Sedla sta na rob jase. Sinja megla med borovci je znanila dan. Ko se je prva zora prerila skoz košate drevnate vrhé, je Feliks videl, da je vsa jasa en sam velik encijanov cvet. Njena modrina mu je bila prva sled vere sredi neverne hoste. Prisluhnil je k Martinu, prijatelju iz prejšnjih dni, ki je otroško prostó začel svojo žalostno povest...

"Takole je moralo biti Nikodemu, ko je v temno noč zavil prišel k Gospodu," je preletelo Feliksa, ko je dvignil desnico nad Klančarja in v slovesnem šepetu izgovoril:

"Ego te absolvo... Opuščeni so ti grehi..."

Nato je vstal, razprl srajco na prsih in klečečemu položil Boga na ustne...

Feliks je bil tako zatopljen v svojo srečo, da ni videl, kdaj so ju obkročili. Ženske in moški, vsa tropa v razcapanih cunjah, s trirogelnico na glavah.

Blazen ženski smeh je duhovnika zdramil. Dvignil se je, videl, da se mu krog in krog posmehljivo režé. Tudi Klančar se mu je zlobno smejal.

"Bog," je pomislil duhovnik, "Tvoj kelih..."

"Pojdi, Feliks," mu je glasno velel Klančar, "pri nas ni mesta zate!"

S težkim pogledom je Feliks premeril partizanovo lice. Trpkó je vzdihnil, stopil na jaso med encijan in šepnil sošolcu:

"Martin, stori brž... Bog s teboj!"

Počasi je odšel.

Klančar se je zarežal, iztrgal najbližjemu orožje in sprožil...

Duhovnik je razpel roke v sonce, ki je prav tistikrat poljubljalo široko jaso. Ni padel, legel je na modro blazino. K najbližjemu cvetnemu kelihu je nagnil glavó in dopolnil svoje delo.

Smehljaj se je.

Miklavž Trpotec.

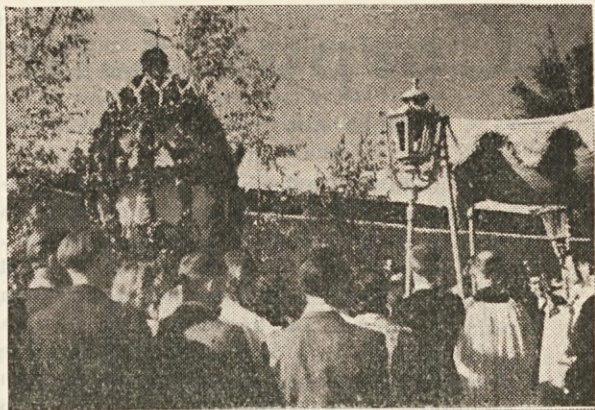
POVEDAL TI BOM...

Povedal ti bom, kako je pri nas na sv. Rešnjega Telesa dan lepo. Vsi čutimo, da mora ta dan dobiti Bog vso čast, kolikor mu je moremo dati. Zato se tega dne vedno že vnaprej veselimo, saj se nam zdi, kakor da bomo olajšali svojo vest. Že priprave kažejo, da mislimo zares. Kako pospravljamo pred hišami in po poteh, kjer bo zmagoslavno hodil Bog in obiskoval svojo lastnino. Misliš, da se nam zdi škoda mladih drevesc, ki jih za Boga tako radi posekamo in postavimo v vrsto kakor vojake? Nobene stvari se nam ne zdi škoda: najboljši fantje morajo nositi bandera, najlepše cvetice morajo v cerkev in na okna, najlepše obleke bodo nosili otroci in dekleta. Vse je tokrat samo za Boga.

Ni treba dolgo slovesno pritrkavati zjutraj, saj komaj čakamo, da se bodo začele slovesnosti. Živina je opravljena, otroci so nabrali rožic, s katerimi bodo posipali pot, kjer bo duhovnik nosil v zlati monštranci Kruh vse svetosti. Može se ustavljajo pred cerkvijo, gospodarji so prišli, saj se danes Bogu klanja vsaka oblast. Matere so danes posebno slovesne in tihe. V cerkev hitijo in čakajo, kdaj se bo začela sveta daritev. Odrešenik se bo najprej daroval, potem pa nastopil pot po naši zemlji. Kako da mu ne bi dali hvaležne časti? Te dobre matere, tudi ob tem slovesnem dnevu se s svojim Bogom pogovarjajo in ga častijo z rožnim vencem v roki — brez Marije nočejo nikoli k Jezusu. In da vidiš naša dekleta! Pomladna obleka, svetinja Marijina na srcu in še šopek cvetlic. Saj bi rade kam zvedavo pogledale, pa prav danes se ne spodobi, danes tudi oko in vsak gib samo za Boga!

Vse je v procesiji. Veš, pri nas je sramota, če kdo stoji ob strani, kakor da bi ga Bog nič ne briga in kakor da on ni božji in mu zato ni treba dati časti. Kdor res ne more v procesijo, izostane zato, da bo lahko doma prižgal luči in pokleknil pri oknu ali na oglu hiše, saj veš, Bog prihaja. Še župnik bolj kakor drugače čuti, kako je samo božji služabnik in nič več. Glej, kako se skriva za monštranco, ki jo dim zavija v skrivnostnost, in kako moli: "Tebi gre vsa čast in slava! Ti moraš rasti, jaz pa se manjšati!" Najbolj lepo se vsa njegova in vse soseske bogovdanost pokaže pri evangelijskih in blagoslovih. Vsi počakajo, vsi se obrnejo k oltarju, vse utihne, ko dvigne Najsvetejše in nad klečečo množico zapoje: "Nebeški blagoslov naj blagoslavlja, varuje in ohranja ta kraj in vse, ki v njem prebivajo, tudi polja in zemlje sadove. V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha." "Amen!" odgovorijo pevc in s tem slovesno izpovedo, potrdijo in zaprosijo: "Tako je in tako bodi. Hvala, Sion, Rešenika!"

V cerkev se vračamo veseli in s posebnim zadoščenjem. Zdi se nam, da smo popravili hudo krivico Bogu: včasih smo mu dali le kako uro ali kak dan, danes pa vsi vese. Zdi se nam, da je Bog z nami zadovoljen, ker smo priznali resnico: Gospodova je zemlja in vse, kar na njej prebiva. Imamo občutek, da bo božji blagoslov, ki so ga bila deležna naša polja in vasi, gozdovi in vode, spremljal našo lepo zemljo in naše delo vse leto.

Prizori iz procesije Presvetega Rešnjega Telesa v begunskem taborišču v Servigliano

Corpus Christi Mysticum

Iz nauka apostola Pavla o Cerkvi kot Skrivnostnem Kristusovem telesu

Pri zadnji večerji je povedal Kristus apostolom med drugim tudi tole: "še mnogo vam imam govoriti, a zdaj bi še ne mogli nositi. Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo učil popolne resnice; ne bo namreč govoril sam od sebe, temveč, kar bo slišal, bo govoril in prihodnje reči vam bo oznanjal. On bo mene poveličal, ker bo iz mojega jemal in vam oznanjal. Vse, kar ima Oče, je moje; zato sem rekel, da bo iz mojega jemal in vam oznanjal" (Jan 16, 12—15). V teh besedah je povedano tudi to, da so apostoli prejeli božje razodetje še po Kristusovi smrti. Šele s smrtjo zadnjega apostola, to je apostola sv. Janeza, ki je umrl nekaj let pred l. 100, je bila zaključena enkrat za vedno doba javnega božjega razodetja.

PAVLOV NAUK — KRISTUSOV NAUK

Nekateri izmed apostolov so nauke, ki so jih prejeli v teh razodetjih, tudi napisali. Največ je napisal sv. Pavel. Ta sicer ni bil med onimi dvanaestimi apostoli, ki jih je Kristus spočetka zbral. Ko je Kristus govoril pri zadnji večerji gornje besede, Pavla torej ni bilo zraven. Vemo tudi, da je po Kristusovi smrti sprva nastopal kot preganjalec prvotne Cerkve, dokler se ni na potu v Damask spreobrnil na čudežen način in postal ob tej priliki pravi apostol, od Kristusa osebno na poseben, nenavaden način poklican v to službo. Pavel v svojih pismih to izrečno naglašja. Pismo Galačanom, v katerem zlasti proti svojim nasprotnikom brani svoj apostolski poklic, na primer začne takole: "Pavel, apostol ne od ljudi, tudi ne po človeku, temveč po Jezusu Kristusu." Malo naprej še v istem poglavju piše: "Opozarjam vas, bratje, da evangelij, ki sem ga jaz oznanil, ni človeški. Zakaž jaz ga tudi nisem prejel in se ga nisem naučil od človeka, marveč po razodetju Jezusa Kristusa" (Gal 1, 11, 12).

Svojemu nauku pravi torej Pavel, da je evangelij, ki ga je prejel po razodetju Jezusa Kristusa. Ta evangelij sv. Pavla ni ne po vsebini ne po obliki tako preprost evangelij prvih treh evangelistov sv. Mateja, Marka in Luka; je tudi dosti težje razumljiv kot evangelij sv. Janeza. Vendar pa ni med Pavlovim evangelijem in evangelijem štirih evangelistov prav nobenega nasprotja, marveč le izpopolnjevanje. Sv. Pavel marsikatero

resnico, ki je v evangelijih le preprosto povedana, globlje utemeljuje in pojasnjuje.

NEIZERPNE GLOBINE PAVLOVIH PISEM

Sv. Pavel je napisal 14 takozvanih pisem, ki so po vsebini in obliki podobna papeškim okrožnicam in pastirskim listom, ki jih danes pošiljajo škofje svojim vernikom. V teh pismih je apostol Pavel zajemal iz božjega razodetja, ki ga je prejemal neposredno od Kristusa. Pisma so zelo globoka, pa tudi bolj težko razumljiva, vsaj na nekaterih mestih. V njih se Pavel dotakne skoro vseh velikih bogoslovnih vprašanj, le prav redka so, ki bi jih prav nič ne omenjal.

Apostol Pavel pa ne rešuje v teh pismih bogoslovnih in verskih vprašanj, pa naj so bolj teoretična ali bolj namenjena za vsakdanje življenje, ločeno, vsako zase, marveč jih spravlja v določen bogoslovni sistem; ali bolje povedano: Pavel izbaja pri svojem bogoslovnem razmišljanju iz nekaterih velikih osrednjih misli. Te misli ponavlja v pismih v raznih variantah; jih razčlenjuje, pojasnjuje, utemeljuje in naobrača na življenje.

Te osnovne misli, zajete iz brezdanje globine božjega razodetja, so tako globoke, bogate in polne in tako zelo presegajo vsak ustvarjeni um, da sv. Pavlu le prevečkrat odpove jezik, ko jih hoče izraziti, čeprav je bil sicer močno zgovoren in izredno nadarjen človek; veleum, ki mu na svetu ni enakega. Pod težo teh misli začne Pavel jecljati. Misli se mu gromadijo kot oblaki ob najhujši nevihti na oceanu, druga drugo prehitevajo in Pavel jim pogosto s svojo človeško besedo ne more slediti. Odtod je to, da je v njegovih pismih polno pretrganih period, nedovršenih in nepopolnih stavkov. Preden je mogel Pavel eno periodo dokončati, dá, predno je mogel en stavek dovršiti, je že vrela iz njega druga misel, prav tako globoka in od polnosti prekipevajoča. Ta neizrekljiva globina misli in slabost človeške besede, dostojno jih izraziti, povzročata težave pri branju in premišljevanju Pavlovih pisem. Toda kljub temu je to branje za umevanje krščanstva, zlasti pa za poglobitev duhovnega življenja, izredno koristno. S ponovnim prebiranjem, razmišljanjem in študiranjem moremo počasi počasi prodirati v globino božjih skrivnosti, ki jih je gledal Pavel v božjem razodetju. Trud pa se nam bogato izplača.

Pri prebiranju Pavlovih pisem in razmišljanju o njih je zelo koristno, če imamo pred očmi osnovne misli Pavlovega bogoslovja, ker Pavel izhaja iz njih, jih ponavlja, razčlenjuje, pojasnjuje in utemeljuje.

SKRIVNOSTNO TELO KRISTUSOVO

Med take osnovne misli Pavlovega bogoslovja spada tudi nauk o skrivnostnem Kristusovem telesu. Ta nauk torej pri Pavlu ni nekaj postranskega, brez česar bi mogli Pavla razumeti; ni le neka pobožna misel, ki bi sledila za praktično življenje iz razglabljanja drugih velikih misli, marveč spada med same osnove Pavlovega evangelija.

Nauk o skrivnostnem Kristusovem telesu je zato razodet nauk. Tudi o njem velja, ko pravi apostol Pavel, da njegov evangelij ni človeški, da ga ni prejel in se ga ni naučil od človeka, marveč po razodetju Jezusa Kristusa. Zaradi neizrekljive globine, ki jo v sebi hrani, in zaradi slabosti človeške besede, da bi to globino dostojno izrazila, pa je tudi ta nauk, kot druge osnovne resnice Pavlovega evangelija, v Pavlovih pismih bolj težko razumljiv. Vendar nas to ne sme oplašiti, da bi ne skušali prodreti vanj, kolikor pač zmoremo. Včasih je namreč prav, da vzamemo, kot pravi apostol Pavel, bolj močno hrano, in se ne zadovoljujemo v svojem duhovnem življenju vedno le z mlekom in lažjo hrano.

Najbolj osnovna misel, iz katere izhaja apostol Pavel v svojem evangeliju, misel, ki služi za osnovo drugim osrednjim mislim in torej tudi nauku o skrivnostnem Kristusovem telesu, je misel o **BOŽJI PRAVIČNOSTI, OPRAVIČENJU** ter o **EKONOMIJI**, kot pravi Pavel, **BOŽJEGA ODREŠENJA**.

Za človeštvo velja po apostolu Pavlu v nadnaravnem redu osnovni zakon solidarnosti, to je neke realne skrivnostne vzajemnosti. Zaradi te solidarnosti je bilo možno, da Adam ni grešil le zase, marveč da je v njem grešilo vse človeštvo. "Po enem človeku je prišel greh na svet in po grehu smrt in je tako smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili," piše apostol Pavel v pismu do Rimljanov (5, 12). Zaradi te usodne, skrivnostne in za naš razum nerazumljive solidarnosti je z grehom Adama, glave človeškega rodu, vse človeštvo postalo "obsojena masa", kot pravi sv. Avguštín. Vse človeštvo bi moralo biti pogubljen. Bog pa se je človeštva usmilil, a na način, da je bilo tudi njegovi pravičnosti zadoščeno. Zopet nova skrivnost, kako združiti ljubezen s popolnim zadoščanjem. Bog je postavil novo duhovno glavo človeškemu rodu, novega Adama, v učlovečenem božjem Sinu, Jezusu Kristusu. V njem je človeštvo po

istem zakonu solidarnosti, v katerem je prej po prvem Adamu grešilo, dalo popolno zadoščanje za greh. "Kakor je torej po enem prestopku prišla za vse ljudi obsodba, tako bo tudi po eni sami spravi prišlo za vse ljudi opravičenje, ki daje življenje. Kakor je namreč po nepokorščini enega človeka množica postala grešna, tako bo tudi po pokorščini enega množica postala pravična," piše Pavel v istem pismu Rimljanom (5, 18, 19). "Eden je umrl za vse, torej so vsi umrli," sklepa Pavel v drugem pismu Korinčanom (5, 14).

KRISTUS GLAVA — MI UDJE

Z učlovečenjem je postal Jezus Kristus duhovna glava človeškega rodu, ki bo vodila človeštvo v večno življenje, kakor ga je prvi Adam v pogubljenje. Med Kristusom in človeštvom je torej že ob učlovečenju nastala skrivnostna, a realna vez. Marija svojega privoljenja pri učlovečenju božje Besede ni dala le v svojem imenu, marveč tudi v imenu človeškega rodu. Glavi odgovarja telo in na telesu udje, če je Kristus postal z učlovečenjem duhovna glava človeškega rodu, je postalo človeštvo njegovo duhovno telo.

Zveza med Kristusom in človeškim rodom se je poglobila s Kristusovo smrtjo na križu, s katero je bilo dokončano odrešilno delo. "Eden je umrl za vse, torej so vsi umrli."

Prav posebno močna, živa in realna pa postane zveza med Kristusom in tistimi, ki po krstu vstopijo v njegovo Cerkev. "Ali mar ne veste — izprašuje apostol Pavel Rimljane — da smo vsi, kateri smo bili krščeni v Kristusu Jezusu, bili krščeni v njegovo smrt? Pokopani smo bili torej z njim po krstu v smrt, da bi tako, kakor je Kristus vstal od mrtvih s slavo Očetovo, tudi mi zaživelci novo življenje. Kajti, če smo se z njim zrastle v podobnosti njegove smrti, se bomo tudi v podobnosti njegovega vstajenja" (6, 3—5). To tretjo zvezo med Kristusom in njegovimi verniki apostol Pavel imenuje Kristusovo telo; danes ji pravimo skrivnostno Kristusovo telo. "Kakor je namreč telo eno in ima mnogo udov, vsi udje telesa pa so, čeprav jih je mnogo, vendar eno telo: tako tudi Kristus. V enem Duhu namreč smo bili mi vsi krščeni v eno telo, naj bomo Judje ali Grki, sužnji ali svobodni, in vsi smo bili napoljeni z enim Duhom. Zakaž tudi telo ni iz enega uda, temveč iz mnogih" (1 Kor 12, 12—14). V tem besedilu Pavel Cerkev naravnost istoveti s Kristusom. Telesu, ki ima mnogo udov, ne primerja Cerkve, marveč Kristusa. "Tako tudi Kristus," pravi. Na drugih mestih pa Pavel razlikuje med glavo in udi v skrivnostnem Kristusovem telesu:

glava je Kristus, udje pa verniki. "Mož je glava ženi, kakor je Kristus glava Cerkvi, sam odrešenik telesu" (Ef 5, 23). Oče "je vse podvrigel Kristusovim nogam in njega je kot glavo čez vse dal Cerkvi, ki je njegovo telo, polnost njega, ki vse v vsem napolnjuje" (Ef 1, 23).

MI V KRISTUSU IN KRISTUS V NAS

Vsebinsko zvezo med Kristusom in nami v skrivnostnem Kristusovem telesu izraža apostol Pavel v dveh formulah, ki se neprestano ponavljata v njegovih pismih, namreč: mi v Kristusu in Kristus v nas. Če gobo, ki jo rabimo za čiščenje, potopiš v vodi, je goba v vodi in voda v gobi. Podobno smo mi v Kristusu in Kristus v nas. To tesno zvezo je napovedal Kristus, ko je govoril o sv. Rešnjem Telesu: "Kdor jé moje telo in pije mojo kri — je rekel — ostane v meni in jaz v njem" (Jan 6, 56). "Živel bo po meni." Pavel vzklika v pismu Galačanom: "Živim pa ne več jaz, ampak v meni živi Kristus; v kolikor pa zdaj živim v telesu, živim v veri v Sina božjega, ki me je vzljubil in zame dal samega sebe" (2, 20).

življenjsko počelo, ki oživlja skrivnostno Kristusovo telo, je po Pavlovem nauku Sv. Duh, tisti Duh, ki je bil tudi Duh Kristusov in ki ga je Kristus pri zadnji večerji obljubil poslati Cerkvi. Zato smo "eno telo in en Duh" (Ef 4, 4). "V enem Duhu smo bili mi vsi krščeni v eno telo" (1 Kor 12, 13). Ta Sveti Duh naše duše posvečuje, "Božja ljubezen je izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan" (Rim 5, 5).

Na svetu "se zida telo Kristusovo, dokler vsi ne dospemo do edinosti vere in spoznanja božjega Sina, do popolnega moža, do mere polne starosti Kristusove, da ne bomo več nedoletni otroci, omahljivci in po vsakem vetru nauka zanašani, kadar ljudje varajo in zvijačno zavajajo v zmoto, marveč bomo ostali v resnici in bomo v ljubezni v vsem rastle k njemu, ki je glava, Kristus; iz njega prejema vse telo rast, ko se zlaga in sestavlja z vsakršno vezjo medsebojne pomoči, po delovanju, kakršno je primerno vsakemu poedinemu delu, in telo samo sebe zida v ljubezni" (Ef 13—16).

Misel na skrivnostno Kristusovo telo, na čudovito realno zvezo med Kristusom in nami, na skrivnostno prelivanje božjega življenja v nas, nam nudi izredno močne nagibe za naše krščansko življenje.

"Oblecite se novega človeka, ki je po Bogu ustvarjen v resnični pravičnosti in svetosti," nas opominja Pavel v pismu Efežanom, potem ko je razvil nauk o skrivnostnem Kristusovem telesu.

Rožnik nad Ljubljano

"Opustite laž in govorite vsak s svojim bližnjim resnico, ker smo udje med seboj... Solnce naj ne zaide v vaši jezi in ne dajajte prostora hudiču... Kdor je kradel, naj ne krađe več... Nobena slaba beseda naj ne pride iz vaših ust... Ne žalite Svetega Duha božjega, s katerim ste zaznamovani za dan odrešenja... Vsaka zagrenjenost in srditost in jeza in vpitje in zmerjanje naj izmed vas izgine z vso hudobijo vred... Nesramnost in vsaka nečistost ali lakomnost naj se med vami niti ne imenuje... tudi ne nespodobno vedenje in nespametno govorjenje ali norčevanje... Bodite pa drug do drugega dobri in usmiljeni, in odpuščajte drug drugemu, kakor je tudi Bog po Kristusu nam odpustil... Posnemajte torej Boga kot ljubljene otroci, kakor je tudi Kristus ljubil nas in se za nas dal v daritev in krvavo žrtev, Bogu v prijeten vonj" (Ef 4, 24 in ml.).

Zlepa ni verske resnice, ki bi bila za nas tako tolažljiva, kot je velika resnica o skrivnostnem telesu. Kristus je v nas in mi v Kristusu. To je živa resnica, ako smo živi udje na skrivnostnem telesu Kristusovem; živi pa smo, ako smo v stanju posvečujoče milosti.

Ali bi ne premišljevali večkrat o tej resnici?

"Vzdrami se, kateri spiš, in vstani od mrtvih in razsvetlil te bo Kristus" (Ef 5,14).

PROF. A. ODAR

POVOJNI SOCIALNI PROBLEMI

3. In kaj je s socializmom

1. Katoliško stališče

1. Ne nameravamo razpravljati o družabnem in gospodarskem sestavku socializma kot takšnega, ki ga splošno dobro poznamo, temveč le o sedanjih orientaciji katoličanov napram socializmu. Jasno, da pod besedo "socializem" tukaj ne razumevamo onega splošnega pokreta za izboljšanje delavnih razmer, kakor so ga izpočetka mnogi razumevali (beseda se pojavi prvič v Angliji okrog l. 1830) in kakor so jo večkrat rabili tudi krščanski sociologi, hoteč označiti gibanje v prid delavcem in družbi. Besedi "socializem" daje mo tisti pomen, ki ga danes splošno ima, to je pokret za izboljšanje delavskih razmer, a v zvezi s posebnim nazorom o človeški družbi in smislu človeškega življenja. Ta zgodovinski socializem, ki je nastal po l. 1848., socialistični pokret in socialistični nauk, ki se skuša uveljaviti v svetu, je tisti, ki je obsojen od Cerkve kot nezdržljiv s krščanstvom.

Prav za prav bi po letu 1931, ko je izšla papeška okrožnica "Quadragesimo anno" in zlasti po letu 1937, ko je Pij XI. izdal okrožnico "Divini Redemptoris" o brezbožnem komunizmu, za katoličane v tem pogledu ne bi smelo biti več problematike. Socialni nauk Cerkve tako glede skrajnega socializma ali komunizma kakor glede zmernejšega socializma je posledaj nedvoumno jasen:

a) **Komunizem** je po svoji naravi brezbožen in zločest. Kjer pride na oblast, je neverjetno in grozno krut in nečloveški. Za Slovenec je dovolj, če pomislimo na strašno razdejaje, ki ga je povzročil v naši domovini in na njegov očiten boj proti Cerkvi in samemu Bogu.

b) Pa tudi **milejši ali zmernejši socializem**, ki ne uči nasilja in tudi omiljuje razredni boj ter ne zahteva odprave zasebne lastnine — ni združljiv s katoliškimi načeli. "Socializem", pravi Pij XI., "naj se motri kot nauk ali kot zgodovinsko dejstvo ali kot akcija, če ostane res socializem, se tudi potem, ko je v nekaterih stvareh popustil resnici in pravici, ne more v sklad spraviti z verskimi nauki katoliške Cerkve, zakaj njegova zamisel družbe je popolnoma tuja krščanski resnici" (Quadr. anno). Krščanstvo in socializem sta dve protislovni reči, dvoje nazorov, ki se izključujeta, ki se ne dasta združiti. Socializem zamišlja družbo in človekov socialni zna-

čaj docela drugače kot krščanstvo.

Po krščanskem nauku je človek oseba, ki ima v Bogu svoj zadnji namen in družba mora človeku pomagati, da more končno doseči ta namen. Socializem pa tega vzvišenega človeškega in družabnega smotra sploh ne pozna ali pa ga popolnoma prezira in misli, da je ta namen. Socializem pa tega vzvišenega človeška družba ustanovljena zgolj za udobnost. Potem socializem tako poudarja pravice in oblast družbe, da zanikuje svobodo in pravice poedincea. Družba mu je vse, človek in njegova osebnost pa nič. Kakor gospodarski liberalizem, tako tudi socializem prezira duhovne dobrine, ki jih daje vera. Socializem misli le na materialno blaginjo, njegova osnova je materializem in je glede tega pravi dedič liberalizma.

2. Nove simpatije

2. Kljub jasni opredeljenosti krščanskega socialnega nauka napram socializmu, pri čemer so bili obsojeni tudi tako imenovani **krščanski ali religiozni socialisti**, ki so večsah dobronamerno, vendar neuspešno in s pogrešenimi metodami in napačno taktiko skušali pokristjaniti marksizem, — so se vendar tudi po II. svetovni vojski med katoličani pojavile struje, ki niso prikrivale svojih simpatij do socializma.

Tako v Italiji 1944 "Sinistra cristiana". To gibanje je nastalo med vojno in sicer v času osvobodilnih bojev; zavzemalo se je za tesno sodelovanje s komunisti. "Osservatore Romano" in vatikanski radio sta večkrat kritizirala te katoliške socialiste, ki so se končno kot stranka l. 1946 razpustili, priporočili pa so voditelji svojim pristašem, naj se pridružijo komunistom. Po državnoborskih volitvah 1948 pa je ta levičarska skupina znova oživela pod imenom "krščanskih progresistov", ki je prav tako bila od Vatikana obsojena radi zlorabe krščanskega in katoliškega imena za svoj filokomunistični program.

Tudi med francoskimi katoličani so po letu 1945 oživeli močne levičarske tendence. Znana je zlasti študijska socialna skupina v Strasburgu, na katero je papež naslovil poslanico, v katerih jih opozarja na meje poddržavljenja in na pomen strokovnih organizacij. V zadnjih mesecih pa smo ponovno brali opozorilo kard. Suharda in tudi drugih

francoskih škofov glede "progresivnih katoličanov", katerih skupine se v Franciji pojavljajo tu in tam in ki v resnici niso drugega kakor v katoliško ime zaviti komunisti.

In podobni, komunizmu prijazni glasovi iz katoliških vrst, posamični ali skupinski so se v zadnjih letih javili tudi drugod, seveda povsod le tam, kjer socializma, oziroma komunizma niso okusili. Moremo si ta pojav razlagati predvsem iz globokega in splošnega odpora katoliških množic proti gospodarskemu liberalizmu, ki je zlasti po II. svetovni vojski očiten. Pri večini so zlasti **gospodarski razlogi**, ki jih vlečejo v socializem. Gospodarske dobrine, pravijo, se uspešneje proizvajajo, če se delo primerno porazdeli, kakor pa če se proizvajanje prepusti razdrobljenim silam posameznikov. In ker — kratkovidno — motre le snovno plat pri gospodarski dejavnosti, mislijo, da se le-ta mora vršiti nujno socialno. Ta nuja, mislijo, sili, da se ljudje, kar se tiče proizvajanja dobrin, docela predajo in podvržejo družbi.

Pri tem se ti katoličani morda niti sami ne zavedajo, kako postajajo glasniki v naših dneh v svetu prevladujoče materialistične miselnosti. Kajti imeti čim večjo množino dobrin, ki služijo udobnosti tega življenja, se jim zdi tolike cene, da se morajo po njih mnenju višje človekove dobrine, tudi svoboda ni izvzeta, podrediti in tudi žrtvovati zahtevam čim najuspešnejšega proizvajanja dobrin. To izgubo človeškega dostojanstva v "socializiranem" proizvajanju mislijo, da bo zlahka izravnalo obilje socialno proizvajanih dobrin, ki jih bodo dobivali posamezniki, da jih bodo po svoji volji svobodno rabili za ugodnosti in udobnosti življenja.

Drugi zopet sodelovanje s socializmom zagovarjajo iz **politično-taktičnih razlogov**, ki so vsekakor bolj sentimentalnega ko stvarnega značaja. Edinole dve ideji, tako pravijo, sta preživeli strahote uničevalne vojske: krščanska in socialistična. Če pogledamo med ljudstvo, nista to danes več taki antitezi kot pred desetletji. Po letih politične raztrganosti, duhovne sužnosti in letih pomanjkanja ljudstvo hrepeni po notranjem in zunanjem miru. Mar ni že prišel čas, da se stranke, razredi, narodi in svetovni nazori združijo na en skupen program, mesto da svoje sile trošijo v državljanskih in mednarodnih vojskah? V vseh taborih se dobe ljudje, ki imajo smisel za sintezo in sodelovanje, od katerega nas vseh zavisi biti ali ne biti. Res, gre za sintezo vseh temeljnih nazorov: enega tostranskega in drugega onostranskega, toda trenja bodo manjša, če se po-

misli na skupno dobro, ki bi ga sodelovanje prineslo.

3. Po napačni poti

Kaj naj k temu pripomnimo?

a) Glede prvih, ki iz gospodarsko proizvodnih razlogov mislijo, da je treba uvesti socializem, bodi omenjeno sledeče:

Gotovo je v interesu splošne blaginje, da se gospodarsko samodržstvo, za katerim stremi liberalno gospodarstvo, podvrže do gotove mere socialni oblasti, ker je le na ta način mogoče gospodarstvo urediti in mu vrniti njegov socialni značaj. To stališče katoliškega socialnega nauka je dodobra razloženo in utemeljeno tudi v okrožnici "Quadragesimo anno".

A da se to doseže, ni treba segati po socializmu in še manj po njegovi skrajnosti, po komunizmu, ki gre mnogo predaleč, kamor ga žene njegova ideologija, ki daje družbi vso moč in oblast tudi nad prirodnimi osebnimi pravicami človeka, odpravlja zasebno lastnino in vso človekovo delavnost podredi in vpreže v družabni oziroma državni kolektiv. Ali naj res verjamemo, da bi takšen **protinaraven** socialni in gospodarski red zvišal produkcijo in dvignil blagostanje ljudstva?

Na to vprašanje imamo že konkretne odgovore, ki nam jih je dala boljševiska Rusija in one satelitske države, katerim so sovjeti s silo bajonetov in diktaturo komunistične stranke usilili svoj "socializem".

Kar tiče sovjetskega gospodarstva v Rusiji, ki traja že dobrih 30 let in more torej služiti kot klasičen primer do kraja izvedenega socializma, moremo tudi še danes reči, kar je že pred 60. leti za tak način gospodarstva predvidel Leon XIII. v svoji socialni okrožnici "Rerum novarum": zdi se, kakor da so se viri blagostanja posušili! Kljub ogromnemu naravnemu bogastvu, s katerim Rusija razpolaga, in kljub mrzlični delavnosti, je komunistična enakost vseh še danes le "enakost v bedi" (Rn.)

Brez zasebne lastnine ljudje nimajo veselja za delo. Delajo pač, dokler vlada teror. Toda delo zaslužjenih ljudi pod knuto se ne more primerjati smiselnemu gospodarskemu delu sodobnih ljudi. Kljub neizmernim naporom komunističnega vodstva in njegovih "petlekt", v Rusiji slejkoprej vlada beda, resnična materialna beda, da o duhovni bedi in o opustošenju duš ne govorimo.

Pa tudi ko bi se produkcija v takem pri-ganjaškem sistemu, ki ga je iznašel Komunizem, res dvignila, kakšen pomen naj bi to imelo?

Samo skrajni materializem, ki je podlaga marksističnega socializma, si je mogel izmisliti utvaro, da bo človek, ki mu je na razpolago kup snovnih dobrin v neomejeno uživanje, zaradi tega tudi že zadovoljen in srečen! Niti višje razvitih živali bi se s sličnim postopkom ne dalo zadovoljiti, kaj šele človeka, ki ima dušo, ki se dviga nad snovnost in tostranost, z globoko urojeno idejo, da more biti le Bog, večna Resnica, Dobrota in Lepota njegov neskaljeni mir in sreča! Pa tudi v tostranskem življenju si človek želi prostosti, svobodnega poleta, individualne delavnosti in osebne stvaritve; hoče biti sam svoj, želi si mirnega doma in toplega domačega ognjišča v krogu svojih dragih, želi si kosčka zemlje, o katerem lahko reče: tu sem jaz gospodar!

Zdi se, da komunisti vsega tega ne vedo ali nočejo vedeti. Z vnemo obsedena so se vrgli na delo, da "popravijo" človeško naravo in človeka "socializirajo". Z bučečo propagando, mitingi, tiskom; s petletkami, razlastitvijo, kolektivizacijo in udarniškim delom; z ječami, sodnimi procesi z nečloveškim mučenjem in umori, potem pa z odgoni, koncentracijskimi taborišči in z vsemi sredstvi, ki jih zmore človeška hudobija in propalost, skušajo svobodnega človeka spremeniti v suženjskega robota in ga prepričati, kolikšna sreča in blagostanje se mu "jutri" obeta v rdečem paradizu!

b) Dejansko stanje ljudstva, ki živi pod oblastjo komunizma, je, mislimo, najboljši odgovor tudi drugim, ki iz napačne sentimentalnosti ali nepoučenosti nudijo komunistom roko v spravo misleč, da bo na ta način mogoče priti do trajnega socialnega in političnega miru v svetu.

Kako se varajo takšni neorientirani katoličani! Popolnoma prezró, da je komunizem totalitaran, to se pravi, da hoče vsega človeka za sebe. Ne le njegovo delovno moč, ampak tudi njegovo mišljenje, njegovo voljo, njegovo svobodo. Gospodar hoče biti nad njegovo družino in nad njegovimi prijatelji, ki si jih ne more izbirati po svobodni izbiri, odločati hoče nad vsem človekovim žitjem in bitjem. Komunizem je borben in nepomirljiv svetovni nazor, ki se bori za gospodstvo nad vsemi narodi in nad vsem človeštvom, po vsem svetu želi razširiti svoje nauke in povsod si išče pripadnikov — pri čemer vidi v religiji in posebej v krščanstvu svojega največjega nasprotnika.

Kako bi torej takšen materialističen totalitarizem bilo mogoče združiti s krščanstvom? Ker komunizem ne kaže volje, da bi opuščal v svoji brezkompromisni borbenosti,

bi za dosego "miru" pač morali od svojih načel popustiti katoličani! In tudi če bi se tak "mir" dosegel: koliko bi bil vreden in koliko časa bi trajal? Vse "ljudske fronte" so dosedaj končale v popolnem komunizmu.

Ne! To ni pot, po kateri bi mogel katoličan obravnavati svojo pravdo s komunizmom. Katoličana edino vredno in moško stališče je, da se z odkritim čelom in vso odločnostjo bori proti komunistični zablodi v vseh njenih pojavih in na vseh področjih, kjer jo najdemo. Pri tem ne bomo od svojih načel niti za las popustili, saj nam ravno krščanska verska načela in socialni nauk Cerkve nudijo najprimernejše in najučinkovitejše orožje proti komunističnemu materializmu.

Gotovo si ljudje žele miru, posebno po strašnih vojskah. Cerkev je tista, ki ga je vedno in ga tudi danes najglasneje oznanja in se z vsemi duhovnimi sredstvi, ki so ji na razpolago, zanj neumorno prizadeva. Katolicizem gotovo ne izziva prepričev med narodi in tudi ne med socialnimi plastmi ljudstva. Njegov nauk je evangelij socialne pravičnosti in ljubezni. Pač pa je komunizem tisti, ki ne prestando oznanja sovraštvo, ker le s pomočjo mržnje, razredne borbe in uničenja svojih nasprotnikov upa priti do svoje razredne diktature nad ostalimi plastmi ljudstva.

Vse dosedanje izkušnje kažejo, da kompromisarstvo s komunizmom ni nobena pot do miru, ampak vodi le še v večje zmede in nesreče. Katoličani in ves nekomunistični svet naj bi v sedanji svetovni situaciji večkrat razmišljal o zadnjem božičnem radijskem nagovoru (božič 1948) Pija XII., ki je posvečen utrditvi miru med narodi, v katerem pa papež odločno poudarja, da mir za vsako ceno in za vsako žrtev ne more biti noben mir, ker so še višje vrednote, kakor mirno sožitje, ki jih je kulturno človeštvo dolžno braniti in ohraniti. (Se nadaljuje). Dr. I. Abčin.

Vse naročnike lepo prosimo, da poravnajo naročnino! Kdor more, naj primakne kaj za tiskovni sklad. Z združenimi močmi dvigajmo "Duhovno življenje" v naše skupno dobro.

ČRNA MAŠA ZA POBITE SLOVENCE

V mesecu juniju praznujemo spomin na vse tiste Slovence, ki so jih v usodnih letih naše okupacije pobili fašisti in nacisti, ki so pomrli po koncentracijskih taboriščih v Dachau in Rabu in drugod, zlasti pa vseh tistih, ki so padli nasilne smrti od brata — komunista, ki je v času največje narodne nesreče — v času sovražne okupacije! — začel pri nas s svojo svetovno revolucijo. Prav mesec junij pa je izbran zategadelj, ker je v tem mesecu leta 1945 bilo pomorjenih na najokrutnejši način največ naših najboljših fantov in mož, vrnjenih iz Vetrinja po volji Zahodne Evrope, tiste, katero so tako zvesto branili pred brezbožnim azijatstvom.

Prvič se je junij v tem smislu spominjal leta 1946 po naših taboriščih. Tedaj je tudi taboriščni pesnik JEREMIJA KALIN prišel na idejo, vso to strahotno slovensko tragedijo zajeti v okvir nekake ČRNE MAŠE ZA POBITE SLOVENCE. In napisal jo je, tako da se je pri prvih proslavah v taboriščih že recitiral njen uvod. In pozneje so izhajali odlomki iz njegove pesnitve v taboriščnih listih (Svet in Dom, Domači glasovi itd.), pa tudi v tisku (Duh, življenje, Koledar itd.); za letošnji spomin pa se je založba Svobodne Slovenije odločila, da jo izda v celoti (5000 verzov!) v obliki, kakršno zasluži spomin naših najdražjih žrtev.

Ne mislimo danes izrekati še sodb o tej gotovo najmočnejši slovenski pesnitvi ter največjem literarnem delu naše emigracije. V spomin naših pobitih bi samo prikazali podobo tega našega protikomunističnega odpora na braniku krščanske Evrope, kakor se kaže v tej črni maši našega pesnika.

Pesnik je prišel na idejo, ko je v velikem tednu leta 1946 obiskal svete kraje v Rimu. Na kraju, kjer je bil sv. Pavel obglavljen, je tudi bral, da je na tem mestu DNE 9. JULJA 498 DAL RIMSKI CESAR DIOKLECijan (DALMATINEC!) POBITI CELO RIMSKO LEGIJO — 12.000 VOJAKOV Z NJIHOVIM GENERALOM ZENONOM VRED, KER NISO HOTELI NASTOPITI PROTI KRISTJANOM. Ali se ni ista usoda ponovila z našo vetrinjsko vojsko!? In v tej misli je pesnik poromal nazaj v Rim, mislil ob katakombah na naše dni, šel po triumfalni poti rimskih imperatorjev in poslušal slovenske zvonove, ki so tedaj na veliki teden bili vsi v Rimu: vsak je pel samo o smrti. Na tej poti je prišel pred slavolok cesarja Tita, tistega, ki je uničil judovski narod in razrušil sveti tempel, vse ujetnike pa peljal skozi ta

slavolok v sužnost. Ob tem se spomni našega razdiralca svetišča in vse naše vojske pobitih. Zvonovi pa zvoné kot k črni maši.

Ko se je vrnil v taborišče, je stopil pred oltar Brezjanske Marije in tam opravil svojo črno mašo kot "svečenik zajetih na Sveti poti". To je UVOD.

Preden pa začne črno mašo, opravi pred katafalkom PSALM ZA NAŠE VETRINJCE. Nato začne z velikim križem črno mašo.

V "PRISTOPNIH MOLITVAH" so prikazani početki našega usodnega boja med Mihaelom in Luciferom in še posebej v naši domovini, obenem pa tudi zavojevanje domovine po okupatorjih. V "DIES IRAE" je podoba vseh teh grozot, ki jih je prinesel okupator, in še večjih, ki jih je zagrešil komunist nad našimi ljudmi. Kot kronist podaja posamezne krute smrti, katere vsak izmed nas pozna po imenu; višek doseže z opisom domobranske slave in krute smrti v breznu. "CREDO" označuje vero teh vojakov proti brezbožnim nazorom sveta. V "DAROVANJU" se pomika mimo nas procesija novih muk, ki jih darujejo Bogu. V "SANCTUSU" pesnik poveleča te žrtve in jih postavi v nebesa, kjer že pojo slavo Bogu. "MOLITVE PRED POVZDIGOVANJEM" so posvečene ŽIVIM: molitve za papeža, škofa, duhovne... in za one, ki doma trpe stisko, za jetnike, preganjane itd. "OČE NAŠ" je molitev nas beguncev in naš odnos do Boga in svetá. V "JAGNJE BOŽJE" moli pesnik za odpuščanje grehov vsakega posameznika, vsega naroda in vsega človeštva, in hrepeni po SVETOVNEM MIRU v demokraciji in krščanstvu. "DAJ JIM VEČNI MIR" je še enkrat molitev za pobite, ki se bo brala na Orlovem vrhu na Ljubljanskem Gradu, kjer bo nekoč stal Slavnostni hram: ta črna maša se spremeni v Alelujo, ko sam Kristus Kralj prevzame skrb za njih kosti in na NJIH ZGRADI SVOJE KRALJESTVO MED SLOVENCII. Z alelujo se črna maša zaključi. "POMAŠNI PSALM" samo še bolj poudari vdanost begunstva v božjo voljo.

To je vsebina te pesnitve, ki govori za vse nas k našemu prazniku in našo žalost spreminja v veselje. Kdo bi je ne hotel brati v tem mesecu, ki je posvečen spominu pobitih?

Ko bo knjiga izšla, bomo o njej še spregovorili.

Knjiga (z 20 izvirnimi lesorezi!) stane v prednaročbi (do 12. junija) 12 pesov, pozneje bo stala 15 pesov. Naroča se pri Svobodni Sloveniji, Victor Martinez 50, Buenos Aires.

Y MUČENCEM

OJ MUČENCI NAŠI, vi studenci božji z vodo živo,
vi stebri mogočni, nezrušljivi novega redú,
vi kresovi sveti, plameneči nam neugasljivo,
vi nebeški vogelniki, temelj novega zidú,
vi krvi semena plodna, vržena na našo njivo,
vi nepremagljivo močni stolpi brambnega zidú,
vi junaki, ki napeli prvi bojno ste tetivo,
vi vojščaki večne slave, ki ste v smrt šli brez strahú,
vi težaki, ki opravili ste delo nezmogljivo,
vi svetilniki nebeški, v dneh peklenškega mrakú,
vi glasniki nove dobe, veka varnosti, mirú,
vi mejniki pravi, ki ste izravnali mejo krivo,
vi vodniki neventljive cene našega rodú,
vi drevesa plodovita z blagrom zdravega sadú,
vi vrtnarji, ki ruvali vneto ste osat, koprivo,
vi klicarji božji, pot iz zmot kažoči nezmotljivo,
vi stražarji zvesti vsega, kar pripada nam, Bogú; —
ko vsi vrelci bodo suhi, še nas boste napajáli,
ko vse stebre čas bo zrušil, boste vi še trdno stali,
ko vsi zublji bodo mrtvi, boste vi še plapolali!

OJ MUČENCI NAŠI, vi, ki z vencí muk ste šli v življenje, —
vi ste nas zbudili, ko med nami zablesnel je boj,
vi kot plamenice vžgali naših src ste plaho tlenje,
vi ste s silo zgleđa trgali iz nas za rojem roj,
vi ste šli pred njim, ko narod stopal v noč je in trpljenje,
vi izpričali ste, da le žrtve zmage so pogoj,
vi pognali v odločilni višek dveh svetov ste trenje,
vi z močjó nadzemesko strli ste prevrata blazni stroj,
vi ste pravo pot izbrali v narodno osvobojenje,
vi s krvjó ste podpisali in oteli naš obstoj,
vi z junaško smrtjo ste zavrlí naš pogin, razkroj,
vi poroštvo ste za naše zmagoslavno preropenje,
vi v navalu zla, laži in zmed ste bili njih odboj,
vi rešili naših dedov ste posest in plodni znoj,
vi visoka kupna cena ste za naše odrešenje,
vi v ugaslih srcih vžgali ste po Bogu hrepenenje,
vi ste svetla, ravna cesta v našo srečo in pokoj; —
ko vso slavo razveljavil čas bo, boste še sloveli,
ko bo vsak zaklad brez cene, boste ceno še imeli,
ko pa čas bo Bog ustavil, boste v večnosti živeli!

BOGDAN BUDNIK

NAŠA ZAHVALA

Približal se je 22. maj, dan naše slovesne zahvale Mariji Pomagaj in Baragu za njuno tako učinkovito pomoč pri naši rešitvi iz Evrope skozi v to deželo blagostanja, svobode in miru, kjer nas kraljuje in pomaga ista Marija, čeprav ne s svojega prestola na Brezjah, ampak s svojega "Camarijo" v Lujanu. In na to njeno najbolj znamenito hvalno pot v Argentini, kamor romajo prebivalci vse dežele Južne Amerike, bomo poromali tudi mi našim velikim slovenskim zahvalnem romanjem.

Kdor bo le količkaj mogel, bo šel z nami zavedajoč se, da ne gre le za njegovo osebno pohvalo, ampak za zahvalo celokupnega naroda. Na pomeni tistih nekaj pesov, ki jih bo izdal za prvo in drugo, v primeri z neizmerno vrednostjo svojega na Marijino in Baragovo priprošnjo srečno rešenja življenja. Tudi ne bo nikogar zadržalo vreme, če bi morda kaj nazaj ker kaj pomeni par kapljic dežja v primeri s potoki krvi, katere so priložnostno tisoči naših rojakov v poslednjem trpljenju, s katerim je bilo nam priznano šeno. Nam, novodošlim, se bodo z veseljem pridružili tudi rojaki-stariji seljenci, ki so romanj v Lujan že sveto navajeni... Pomagali nam bodo dostojno počastiti Marijo.

Pa naše romanje bo zares romanje, ne kak izlet. Marijo bomo ljubim in premišljevali in o Baragu se bomo pomenili. Vsaka ura bo v ta namen čim bolj izrabljena. Da bo čim več časa na razpolago, bomo potovali v Lujan že v zgodnjih jutranjih urah. Zlasti tisti, ki se bodo poslužili vlakov in rednih avtobusov, bodo morali že ob 6 zjutraj ali pa še prej na Brezje. Pa kaj to, saj smo včasih doma vstali sredi noči in poromali na Brezje. Rana ura — zlata ura bo veljalo zlasti za one, ki bi želeli še pred našo v baziliko opraviti sveto spoved, kar pa je priporočljivo opraviti že dan pred. V Lujanu se bomo ob pol devetih začeli zbirati v eni stranskih ulicah na koncu prostornega trga pred baziliko, lepo se bomo uvrstili v sprevod in romarskimi znaki na prsih, z molitvijo v sreih ter pesmijo na ustnih bomo vstopili v svetišče ob mogočnem pozvanjanju bronastih zvonov. Z glavnega oltarja nas bo pozdravila lujanska Marija, iz zakristije pa nam bo naproti novomašnik s svojim spremstvom. "Novomašnik, bod' pozdravljen, bo zapel naš zbor in vsi bomo zraven poprijeli. Nato bomo poklicali Svetega Duha na pomoč in poslušali bomo božjo besedo, potem pa skupaj z novomašnikom darovali najsvetejšo daritev v zahvalo za rešitev iz Evrope in

srečno pot čez morje. Kdor bo imel čisto srce, bo pristopil k nam, obhajilu, česar bo Marija pač najbolj vesela. Enega srca našega duha bomo zapeli zahvalno pesem, ki bo izrazila tudi našo hvaležnost za pridobitev novega slovenskega mašnika. Takoj po maši bomo šli iz cerkve v dvorano, kjer nas bo čakala — "Bernardka" — a ža! ne vseh, ker ima sicer velika in prekrasna dvorana le 800 sedežev. Ta čudoviti film o lurških Marijinih prikazovanjih in Bernardki, ki je bil o svetovna filmska javnost prišteva k najboljšim filmom našega časa, nam bo napolnil duše in srca z novo pobožnostjo za Marije. Nad dve uri in pol bomo živeli, se veselili in krepčamo za popoldansko slovesnost.

Komaj bo nekaj časa za ogled bazilike, muzejev in okolice, pa se bomo spet zbrali v svetišču. Tam bomo poslušali priložnostno pridigo, nato pa se uvrstili v procesijo, v kateri bomo vozili lujansko Marijo in nosili Brezjansko, nalašč za to priliko umetniško izdelano, v bogat okvir okrašeno, če nas bo slovenskih romarjev kakih 2000, bomo šli s procesijo nekaj po trgu pred baziliko, če nas bo pa kaj dosti manj, se bo procesija odvijala pod mogočnimi gotskimi oboki prostorne bazilike. Spet bomo molili in peli na vso moč. Ob zaključku procesije bomo na določenem nam prostoru v desnem delu prečne ladje obesili ljubljeno podobo naše Brezjanske Marije, ob kateri bomo kasneje uredili poseben slovenski kotiček v baziliki, da bo pri njem slovenskemu romarju v Lujan še bolj toplo, še bolj domače pri srcu... V slovesnih petih litanijah Matere božje bomo izlili Mariji vsak svoje prošnje, nato pa nas bo Ona s svojim ljubim Sinom blagoslovila. Zadnji žarki jesenskega sonca bodo zlatili mogočne stolpe bazilike, ko bomo zapuščali Lujan — vsi prepolni sonca vere, upanja in ljubezni do Marije in njenega Sina in obnovljeni v zaupanju v našega Baraga. Njuna priprošnja pa nas bo odslej še bolj zvesto spremljala, ker bomo njunima s tem romanjem postali še bližji...

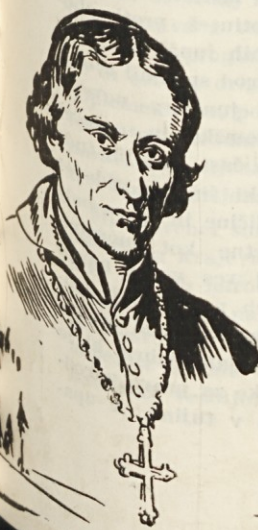
NEKAJ NAVODIL: Vsi, ki imajo slovensko narodno nošo, naj se romanja v njej udeleže, zlasti za spremstvo lujanski in brezjanski Mariji.

Za red bodo poskrbeli reditelji, katerih navodila je treba upoštevati.

Uspelo je dobiti nekaj avtobusov, ki bodo mogli prepeljati okrog 800 romarjev. Vozni listki se dobe v Slovenski pisarni na V. Martinez 50.

Istotam se dobe romarski znaki po 1 peso in vstopnice k filmski predstavi "Bernardke" po 1 peso in 50 centavov. Dohodki predstave grede v kritje stroškov nabave Marijine slike z okvirjem in drugega.

V nedeljo 15 maja se bo v cerkveni dvorani na Belgrano 3886 kot priprava na romanje predvajal film o Lujanu in Marijanskem kongresu 1947 leta, ki se je tam vršil. Vstop prost.

NE POZABITE NA BARAGO!

Vam, bratje in sestre, ki ste se krvavečih src odtrgali iz objema matere domovine, da si v tujini poiščete zavetja pred svojimi Herodi, velja ta poziv. Saj poleg Križanega in njegove žalostne Matere ni nihče tako razumel vaših grenkih solza, nihče tako ne razume vašega domotožja, ki vas še vedno moli, kot Baraga. Kajti grenkost slovesa od drage domovine in moreče domotožje po njej, je tudi on občutil. Tudi njemu ločitev od domovine ni bila lahka. Ko bi bil mogel kot mlad duhovnik, moln apostolske vneme, doma svobodno razpeti peruti svoje gorečnosti in iz srčnih razvalin, ki jih je pustil za seboj z jožefinizmom združeni janzenizem, priklicati novo bujno versko življenje, bi bil ostal doma. In domovina bi ga v svoji zgodovini proslavljala kot enega svojih največjih versko-nravnih preporoditeljev. A za ta preporod doma takrat še niso bili dani potrebni pogoji. Zato je odjadral čez morje, da mu indijska divjina da, kar mu je zasužnjena domovina odrekla.

Ko se je v Cincinnati pripravljajl za misijon med Indijanci, je od časa do časa pohitel med bele naseljence, da jim oživi blagovest Gospodovo in jim prinese njena tolažila in krepila. Seveda to niso bili njegovi rojaki, katerih se je tiste čase le eden ali drugi tako daleč zatekel. Bili so povečini Francozi in Nemci. Ko je gledal njihovo duhovno zapuščenost in zanemarjenost, v kateri je večina živela, je začel se kolebati, ali naj med njimi ostane ali gre dalje med Indijance. Ko bi bili ti njegovi rojaki, bi bil bržkone med njimi obvisel in postal vzor izseljenskega misijonarja za vse narode. Tako je pa šel, kamor se je nameril, med Indijance. A kadar mu je zima preveč zavirala misijonske polete med nje, ga je prijelo domotožje, plemenito domotožje po rodnih dušah, ki jih je zapustil v duhovni bedi. Da to domotožje uteši in se rodnim dušam oddolži, je vzel v roke pero in pisal narodu slovenske knjige.

Da, bratje in sestre v tujini, Baraga razume vašo bol in sočustvuje z vami. Ne pozabite vi nanj! Priporočajte se mu, molite in delajte, da ga Bog po svoji sv. Cerkvi poveliča med nami. Ali ne čutite potrebe po svojem narodnem zaščitniku v tujini bolj kot doma? Kar mene zadeva, moram odkrito priznati. Odkar bivam v Rimu, je bilo že več služabnikov in služabnic božjih proglašanih blaženim in svetim. Vsake slovesne proglasitve se je udeležilo mogočno zastopstvo dotičnega naroda, ponosnega na take svoje sadove.

Ob vsaki taki priliki me je prijela neka sveta nevoščljivost, zakaj Slovenci še nismo doživeli te časti in sreče. Ob drugi priliki sem to že grenkeje občutil. V našem kolegiju, v katerem je zastopanih na desetine narodov, je navada, da kadar kak narod praznuje god kakega svetnika svoje krvi sobratu tistega naroda častitamo. Ko sem nekoč holandskemu sobratu častital k godovanju gorkumskih mučencev, mi je dejal, kedaj bi se mi mogel on oddolžiti za to čestitko. Žal sem mu moral odkrito priznati, da je to še v zvezdah zapisano. Morda boste kaj sličnega sami doživeli v tujini, če ne niste. Verni narodi v emigraciji povsod slovesno praznujejo svoje narodne patrone. Če mi, ki tako radi povdarjamo svojo vernost in ne brez vzroka, takega praznovanja ne poznamo, se utezne komu čudno zdeti. In deloma tudi je.

že drugo tisočletje nas obseva žarko sonce prave vere, pod katerim zore svetniki. Nam doslej ni dozorel še niti eden, da bi ga mogli izvoliti za svojega patrona. Ne rečem, da nimamo resnih kandidatov za to, po svoji moralni veličini vrednih te časti. Hočem le reči, da nimamo še nobenega od Cerkve proglašenega, ker le takim se izročajo narodi v varstvo. In da takega še nimamo, je tudi naša krivda, čeprav ne samo naša. Lahko rečemo, da take svetnike dela narod sam, mi pa tega doslej nismo znali. Moralna svetost je delo božje milosti in dotičnega samega. Kanonična ali cerkveno-pravna svetost, in za to gre pri proglašenju, je pa sicer delo Cerkve, toda ona nobenemu narodu ne vsiljuje svetnikov, ampak pusti, da si jih narod sam, če mu je kaj na tem, pripori. In tega mi do zadnjega časa nismo znali.

Ko je po prvi svetovni vojni vse katoliške narode zajela težnja po lastnih narodnih svetnikih, kot nekak protiutež proti obževanju narodnosti in njenih junakov "konjskih" sil, se je tudi naš narod spomnil svojih najbolj znanih moralnih junakov novejšee dobe, škofov Barage in Slomška, in se začel ogrevati za njuno oltarsko čast. Saj jih tudi med nami ni manjkalo, ki jim je obledel pojem človekove prave veličine in so se bolj navduševali za razne športne kot moralne veličine. A preden je bil ves verni narod zavzet za oltarsko čast teh naših dveh moralnih prvakov, je pribrela z vzhoda, od koder nam je nekdanj luč prisijala, vihra, ki je vas, najizrazitejše pobornike za pravo narodno čast in veličino, vrgla v tujino. A upa-

mo, da vas ta grenka preizkušnja ni oplašila, ampak le bolj utrdila v prepričanju, da naš narod po pepelnem dnevu čaka vstajenja dan le, če se bo njegov mladi rod likal ob takih moralnih veličinah kot sta bila Baraga in Slomšek. To prepričanje čuvati, ga še bolj poglobiti in razplamteti in po razbesneli vihri znova presaditi v domača tla, z mučeniško krvjo prepojena, je vaše poslanstvo v tujini.

Težnja po narodnih svetnikih sama na sebi ni izraz narodne prenapetosti in zanešenosti, kot bi utegnil kdo misliti, ampak je, kot zgoraj rečeno, le plemenita reakcija proti narodnim junakom telesnih sil, ki navadno niti človeški vzori niso, kamoli božanski. Zato te težnje Cerkev ne obsoja, ampak jo blagoslavlja. Želi, da bi imel vsak narod svetniške vzore svoje krvi, po katerih bi se likal. Pač dobro ve, da milost, ki je pri oblikovanju takih vzorov glavni činitelj, gradi na naravi, z naravo in po naravi. In ne samo na naravi in po naravi, v kolikor je vsem skupna, ampak tudi v kolikor je svojska, vsakemu posameznemu lastna, z vsemi narodnimi, družinskimi in osebnimi otenki in značilnostmi. Zato pa svetniki niso kak "tovarniški izdelek", vsi enaki, ampak je vsak zase poseben umotvor, z vsemi svojimi narodnimi in osebnimi, naravnimi, a nadnaravno cepljenimi potezami.

Poglejte n. pr. sv. Frančiška Serafinskega. Ves je božji, a tudi ves italijanski. Pravijo, da je bil najbolj svet med Italijani in najbolj italijanski med svetniki. Vzemite sv. Frančiška Saleškega. Sama ljubezen in dobrota ga je bila, kot se za svetnika spodobi. A tista finesa, na njem tako izrazita, je vedno razodevala Francoza. In pri sv. Tereziji Veliki je vsa njena globoka mistika značaja, odsev nekdanje narodne veličine, ki se imenuje "grandeza", po naše morda veličanstvenost. Podobno sv. Tomaža Mora celo na morišču, tik pred obglavljenjem ni minila znana angleška hladnokrvnost in šegavost, češ, obriti sem se mislil, ker menim, da je vsaj moja brada nedolžna. Če tedaj milost ne zameta in ne uničuje narave z vsemi osebnimi značilnostmi, če Cerkev proglašja za svetnike razne narodne in osebne originale po milosti cepljene in poplemenitene, potem moramo priznati, da je težnja po narodnih svetnikih v naravi in nadnaravi utemeljena in zato od Cerkve po pravi blagoslovljena.

Mi Slovenci smo vse doslej imeli za svoje osebne in krajevne patrone in vzornike svetnike drugih narodnosti, ker pač svojih imeli nismo. Ali se naj poslej tudi na tem polju osamosvojimo? To bi pač bila narodna prenapetost in zanesenost. Svetniki so predvsem katoliški, vesoljni in dosledno nadnarodni in

mednarodni. Kot take jih bomo še nadalje čistili, jih skušali posnemati in si naklanjati njihovo varstvo. Toda kdo nam bo zameril, če bi že enkrat radi imeli svetnika "domačega pridelka", recimo cepljenega na našo lipo, vsega našega. Kdor bi trdil, da se na lipo ne prime, bi božji milosti meje črtal. Dolgo, le predolgo je trajalo, da smo prišli do tega spoznanja in te težnje. Naj vsaj zdaj celokupni še verni narod zaživi v globoko prepričanje, da so narodni svetniki najlepši cvet narodne kulture in da katoliški narod, ki ni ma še nobenega proglašene svetnika, svoje krščanske kulture še ni kronal. Mi Slovenci jo hočemo vsaj v drugem tisočletju, odkar smo deležni njenega blagoslova. Zato: Ne pozabite na Barago!

Prijatelj iz Amerike, ondi rojeni laik, ki ga je sam ogenj za Baragovo oltarsko čast, mi tole piše: Vaš prevzvišeni dr. Gregorij Rožman je kmalu po svojem prihodu med nas poromal v Marquette na Baragov grob. Med njegovimi spremljevalci, samimi duhovniki, sem imel čast biti tudi jaz, edini laik. Ko smo stopili v škofijsko grobnico in pokleknili pred Baragovo krsto, nam pravi prevzvišeni: Potrpite nekoliko, da malo pomolim. Oddaljili smo se in ga pustili samega. Približno na eno uro se je tisti "nekoliko" raztegnil, da smo postali že kar nestrpni.

Kaj je imel prevzvišeni Baragu vse povedati, česa ga prositi, mu obljubiti, če bo uslišan, tega mi ne vemo. To je njegova skrivnost, ki nam jo v celoti morda ne bo nikoli razodel. A eno lahko z gotovostjo trdimo, to, da je bila v ospredju pravična pravda našega trpečega naroda, radi katerega mu srce krvavi. To je predvsem priporočal Baragi, da jo pri Bogu neskončno pravičnemu s tisto odločnostjo in s tistim zmagovitim uspehom zagovarja, kot nekdanj indijansko proti brezvestnim izkoriščevalcem in lažiapostolom. Podpirajte tudi vi vsi proseči roki svojega Mojzesa, da ne omahnejo, dokler ne pride veselo oznanilo: Vstanite, vzemite, kar imate, in vrnite se v deželo svojih očetov, zakaj Gospodova pravična roka je zadela tiste, ki so vam stregli po življenju! In če je naš škof takrat v imenu svojega naroda Baragu obljubil, da bo v primeru naše rešitve ves narod dvignil na noge in povedel v boj za njegovo oltarsko čast, potrdite to obljubo in sveta vam bodi, če treba, od rodu do rodu, dokler ne bo naša težnja po narodnem svetniku Baragu dosežena.

Ne pozabite tedaj na Barago in Baraga ne bo pozabil na vas!

P. dr. HUGO BREN OFM

OB NOVI OBLETNICI NAŠE MAGNE KARTE

Petnajsti maj je obletnica največje delavske poslanice vseh dob svetovne zgodovine. Krščanski svet tedaj praznuje 58-letnico Rerum novarum in 18-letnico Quadragesimo anno, dveh delov iste Velike listine nove pravične družabne ureditve.

Delujoči Slovenci smo se obletnice Magne karte vedno spominjali z vsem spoštovanjem. Ena najslovesnejših proslav je bila prav ona leta 1931, ko je močna slovenska delegacija prisostvovala objavi Quadragesimo anno v samem Rimu in je bila ob tej priliki od Sv. očeta sprejeta v posebni avdiјenci. Druga slovesna proslava listin o pravicah delujočih je bila leta 1946, ko je spet močna skupina delujočih Slovencev — to pot brezdomnih beguncev — dala osebno zahvalo papežu Piju XII. Pa tudi proslave vseh ostalih let, prej doma in potem v tujini niso zaostale za tema svečanima.

Pa: Duh naše Velike listine ni zahteval proslav. Zahteval je uresničenje novega družabnega reda, prepojenega s pravičnostjo. Pij XII. sam je to večkrat povdaruil. Z veseljem je opazal, da o socialnem nauku Cerkve sicer govori ves svet, toda v to veselje mu je bila nalita kupa grenkega pelina, da se v premnogih državah veliko naprej od govorjenja ne pride. "Zakaj še oklevate?" je vprašal ob priliki italijanske delavce.

Slovenci smo bili res desetletja nekako vezani na obstoječi red, to je kapitalističnega. Države z enakim redom, ki so nas obkrožale, ali celo katerih sestavni del je bila naša zemlja, so bile prva ovira proti uresničenju novega pravičnejšega reda. Naša medsebojna razcepljenost druga, napačna bojazljivost čisto tretja. Močne delavske organizacije, prežete s pravim duhom družabnih sprememb, so se tako siljene od okolja morale zgublјati v konkurenčnih mezdih akcijah, namesto da bi smotrno pristopile k graditvi življenja po Veliki listini. Zavedne organizacije katoliških obrtnikov so ostale, kar so bile — razredne in izgledalo je, da bodo pretekla še dolga leta preden se bo od besed prešlo k — dejanjem.

Velik korak od besed k dejanjem je bil napravljen šele med drugo svetovno vojno. Slovensko katoliško delavstvo, trdo preizkušeno od kapitalističnega družabnega reda, je spoznalo od blizu tudi fašističnega in komunističnega. Oklevanja je bilo konec. Zmotam sodobnosti, ki so naše delavstvo motile, je bil postavljen nasproti program "Stanovske ure-

ditve Slovenije", aplikacija Velike listine na naše razmere in, kar je vredno še več — takoj se je pristopilo k delu za njegovo izvedbo. Dejstvo, da je trenutno uspelo komunizmu uveljaviti svoj družabni red nad slovenskim narodom, nas ne moti, nasprotno — služi nam v jasno znamenje, da, kakor je kapitalizmu sledil komunizem, tako more slediti komunizmu samo nova krščanska ureditev družbe. Narod v trpljenju jo želi.

Tega smo se zavedali delujoči Slovenci, od doma pregnani. Nikdar nismo molčali, ne o trpljenju naših bratov v domovini, ne o naših ciljih in programu. Ob obletnici temelja naših pravic je zato prav, če se spominimo, da smo tik pred našim odhodom iz Evrope tudi Sv. očetu povedali, da imamo Slovenci pripravljeno svojo aplikacijo Magne karte, svojo "stanovsko ureditev Slovenije". Poklonili smo mu en njen izvod, v belo vezan, z naslednjim posvetilom:

"Sveti oče! Spodaj podpisani slovenski katoliški delavci smo kot begunci več kot dve leti uživali gostoljubnost svetega mesta, vedno pričakujoč veselega oznanila: "Povrnite se, saj so umrli vaši preganjalci (Psalm)". Med tem časom smo se pridno poglobljali v svoj, že trdno izgrajeni krščansko socialni načrt družabne obnove na temelju učenistva okrožnic Rerum novarum in Quadragesimo anno. Toda po nedoumlјivih, a vedno svetih ukrepih Božje Previdnosti smo morali usmeriti naše solzne oči v prekomorske zemlje, v upanju, da tamkaj najdemo novo domovino in boljšo bodočnost. Preden pa se poslovimo od evropske zemlje, smo pohiteli k Vaši Svetosti, da Vam v znak naše zvestobe poklonimo ta obnovitveni načrt naše domovine, oblјublјajoč, da se bomo z vsemi močmi trudili za njegovo udeјstvitev, ako nam večni Bog še kdaj da videti našo ljubljeno domovino, v kar trdno upamo. Ponižno prosimo Vašo Svetost obilnega apostolskega blagoslova nad nas in nad našo domovino. — Slovenski katoliški delavci. — Rim, 1. septembra 1947."

Slovenci smo lahko ponosni na našo privrženost Veliki listini. Ponosni bi bili v svoji domovini, ponosni smo nanjo tudi, kjerkoli na svetu se nahajamo. Iz domovine in iz begunstva nas veže ljubezen do nje. Iz te ljubezni delamo zanjo. Iz nje vztrajamo na njej in se spominjamo petnajstega maja — dneva Velike listine.

Kobal

Ti in tvoji otrok ...

Pomen družinske vzgoje (Nadaljevanje)

Kako nemirno bitje je otrok že v zibeli. Ves je eno gibanje rok in nog, vsega telesa. Ko odraste zibeli in še ne more hoditi, je ves zatopljen v igro cel dan. Ko shodi, stopica ves božji dan od stola do mize, od mize do vrat, od drevesa do drevesa, od človeka do človeka skoraj brez odmora. Kako zmago-slavno vesel je njegov obraz, ko more prvič steči k očetu ali materi; potem teka in teka: za kuro, za zajcem, za psom, za človekom, se pripogiba, se vseda, vstaja, se igra, prenaša razne predmete iz kraja v kraj in zopet nazaj, hoče "pomagati" zdaj očetu, zopet materi, vse od jutra do mraka, da se čudiš, od kod jemele to drobno bitje toliko moči.

Vsaka mati in vsak oče bi mogla posebej še veliko pripovedovati o vnemi otroka za jok in kričanje ter za kramljanje brez konca. Čemu vse to v otroku? Je to le dokaz modrosti in volje božje previdnosti, če naj se v otroku čim prej in čim lepše razvijejo njegovi udje, njegovi organi, vse njegovo telo, se otrok mora gibati čim več, vsi njegovi organi morajo biti zaposleni čim bolj. In tako po previdnosti božji narava sama nudi otroku v njegovih razvojnih letih izredno veliko telesnih sil, ki otroka naravnost silijo k živahnemu gibanju in obilni zaposlitvi in tako k naglemu razvoju njegovih organov.

Za vso otrokovo prihodnost pa je odločilnega pomena, s čim in kako bo otrok zaposlen že v tej dobi, v svojih prvih letih. Že smo v zadnjem sestavku govorili o tem, da se v najzgodnejši dobi v slednjem otroku prebujajo tako lepa kakor nelepa, neurejena nagnjenja, ki hočejo otrokove mlade sile pritegniti v službo. Zato se morajo otrokove moči zaposliti in izčrpavati v pretepaštvu ali uslužni dobroti, v potepanju ali veselem igranju doma, v sebični uživanjateljnosti in postopanju ali v veseli pomoči domačim, v povzročanju nereda in nesnage ali v skrbi za snago in red, v prepirljivosti ali v složnem sodelovanju z bližnjim itd. česar se bo Janezek privadil v svojih prvih otroških letih,

to bo Janez nadaljeval vse svoje življenje. In kdo more najlaže in tudi mora urejati, usmerjati in nadzorovati otrokovo zaposlenost? Starši, družinska vzgoja!

Še en razlog za odločilen pomen družinske vzgoje naj omenimo. Za vzgojo otrok ni najvažnejši pouk, ampak celotno duševno ozračje, v katerem otrok živi v svojih prvih letih. Kajti že v času, ko otrok še ne more spregovoriti niti besede in pomena besed še ne razume prav nič, njegove oči že bistro opazujejo dogajanja krog sebe, njegova ušesa posredujejo njegovemu spominu zvoke še tujih besed, in vse te zaznave ostanejo v njem, podzavestno oblikujejo njegovo notranjost ter tako vplivajo na njegovo prihodnost. Njegove oči in ušesa pazno sledijo zlasti vsemu ravnanju in govorjenju očeta in matere, v katerih vidi in čuti zase najvplivnejša, najljubša in nadragocenejša bitja.

Zato uro za uro, dan za dnem leto za letom tiho, brez besednega pouka, a zato tem globlje vzgaja otroka materina tiha dobrota in nesebičnost, očetova skrbnost in veselost, brez besed vzgaja otroka molitev pred jedjo in pojedji, praznovanje nedelj in praznikov, soglasje in ljubezen med starši, ga vzgaja resnicoljubnost in delavnost, ki jo opazuje pri drugih, ga brez besed vzgaja križ v Bogkovem kotu in nabožne slike na stenah, ga vzgaja točnost in red in snaga, ki vlada v sobah, v kuhinji, okoli hiše, skratka, vse, kar more otrok zaznati v življenju družine s svojimi očmi ali ušesi, vse lepo in nelepo, vse dobro in vse slabo, vse ne le opazuje in zaznava, ampak tudi ohranja v spominu, vse to oblikuje nevede in nehote otrokovo notranjost, ustvarja v njem nagnjenost k temu, vse to zavestno ali nezavestno hoče posnemati kot nekaj, kar posnemati mora in je posnemanja vredno, saj s tem le posnema očeta ali mater, torej bitja, ki pomenijo zanj najvišjo oblast in obvezen zgled za življenje.

Zato tako močnega in globokega vpliva, kakor ga ima družinsko celotno ozračje na

KUJ ME, ŽIVLJENJE, KUJ...

Skrivnost močne volje je skrivnost tvojih ciljev

Nikar se ne ustraši, ko vidiš, da je danes sestavek o vzgoji volje nekoliko daljši. Obnavna namreč zelo važno snov, ki je pa ne moremo deliti v dva sestavka. Sicer pa ne dvomim, da moreš tudi današnji sestavek zbrano prebrati do zadnje besede.

Čim bolj doraščaš, tem bolj raste s teboj število in velikost raznih težav, ki jih moraš zmagovati, ako hočeš ostati fant od fare. Kako mučno je za mnoge to večno srečavanje večjih ali manjših strmin in preizkušenj moči in poguma. Mnogi omagajo radi njih. Porazov je tem več, čim manj se kdo zaveda, čemu pravzaprav ta večni boj s slabim v sebi in s slabim izven sebe, čemu ta večni napon moči volje v spolnjevanju raznih dnevnih stanovskih verskih in drugih splošno človeških dolžnosti. Zares postanejo zelo težke celo majhne dolžnosti, pretežke celo majhne odpovedi in žrtve, če ne veš — zakaj? Postanejo pa velike in težke dolžnosti in odpovedi lažje in celo lahke, ko vidiš v njih nek smisel, če ti pomenijo sredstvo in pot do cilja, ki ti je velik in ljub. Zato smo v zadnjem sestavku posebej naglasili: ako hočeš doseči močno voljo, to se pravi, ako hočeš postati mojster v obvladovanju težav in ovir, ki te v življenju srečujejo in te bodo še srečevale, moraš predvsem spoznati in si osvojiti primerne cilje, ki bodo mogli dati dovolj globok smisel vsemu, na kar boš naletel v življenju.

V čem naj iščem življenja smisel in cilj? Nešteto je ciljev. Čim manjši so, tem več jih je in so tem lažje dosegljivi. Zato se mnogi povprečni ljudje navadno zgube v zelo majhnih in kratkoročnih ciljih. Kar je pa majhno in kratkotrajno, more vzbuditi v nas tudi le slabotno in le kratek čas trajajočo "voljo". Če hoče n. pr. kdo študirati le zaradi dobrega reda, je to že nek nagib za voljo, ki postane ob njem vsaj trenutno močnejša. A takih majhnih ciljev je vse polno, n. pr. prijetna zabava, lep izlet, povivanje v veselju družbi, "dolce far niente" itd., ki morejo tudi, včasih z večjo močjo, voljo pritegniti nase. Če torej svojemu življenju ne postaviš ciljev, bo tvoja volja hitela od enega k drugemu kakor leta čebela od cveta do cveta. To se pravi, tvoja volja bo mlahava, nestalna, šibka, nezanesljiva, tebi v sramoto.

Že mnogo višji cilji so n. pr.: "Hočem zvesto spolnjevati svoje dolžnosti, hočem biti pošten, resnicoljuben, čist, ker to zahteva moja čast, moj ponos." Taki cilji morejo že mnogo bolj povečati moč volje, saj so taki cilji v skladu z najlepšimi težnji človekove višje narave. A sami zase še ne zadoščajo za močno in trajno voljo v nas. Kajti v naši naravi je razen teh lepih hotenj še vse polno manj lepih in celo nelepih. Dobro jih poznaš sam, če le nekoliko poznaš sebe in svojo preteklost. Tudi ta nagnjenja, strasti jih imenujemo, če so močna, morejo zelo močno in

otroka v njegovih prvih letih, to je v najvažnejših letih za vzgojo, ne bo imela nikdar nobena družba. Če je torej to ozračje vplivalo nanj blago, plemenito, ga povsem pokvariti ne bo mogla nobena nasprotna sila. Če je pa bil vpliv družinskega okolja zanj neugoden, celo kvaren, bo otrok zaradi tega morda trpel vse svoje življenje.

Kako prav bi bilo, da bi se starši vselej zavedali, kako globoko in odločujoče vpliva na otroka vse, kar vidi in sliši v družinskem življenju že od prvih mesecev dalje. Kako vse

drugače bi gotovo skrbeli, da bi vsaka beseda, vsaka kretnja, vse njih in slednjega člana družine ravnanje bilo vselej vsaj v skladu z vzgojo otroka, če že ne njemu v spodbudo. Kako potrebno bi bilo, da bi se starši dobro zavedali, kako odločilnega pomena more biti za otroka njegova zaposlitev že v prvih letih! Kako vse drugače bi skrbeli, da bi že od vsega početka otrokove telesne in duševne sile bile v službi lepih in ne neujemih nagnjenj.

Dr. HANŽELIČ.

često celo močnejše kakor naša lepa hotenja vplivati na razum in po njem tudi na voljo ter jo pritegniti nase.

Če hočeš, da bodo lepa teženja tvoje narave v trajnem dvoboju z manj lepimi in nelepimi dovolj močna, moraš iskati zanje dovolj močno oporo v ciljih višjih od tebe samega. Kje?

Taki cilji morajo biti n. pr. "Hočem biti vesten v spolnjevanju sedanjih dolžnosti, da bom nekoč vpliven v svojem poklicu"; "Hočem biti čist, ker bom le tako imel pravico si nekoč izbrati za mater svojih otrok dekle čisto in pošteno"; "Hočem biti pošten, nesebičen, delaven, vesten, ker vem, da bom le tako mogel koristiti svojemu narodu". Taki cilji morejo biti zares izredno močna opora tvoji volji, tem močnejša, čim globlje spoznaváš lepoto in pomen kreposti same, lepoto in pomen izbranega poklica, lepoto in pomen dela za narod. A tudi ti cilji, pa naj bodo še tako lepo zamišljeni, sami po sebi še niso zagotovilo za trajno močno voljo. Zakaj ne? Ti n. pr. ves živiš za svoj bodoči ali že doseženi poklic. On ti je najvišji smisel življenja in zato tudi najmočnejši vir moči volje. Pa razmere povzročé, da nenadoma zgubiš poklic in si vržen v delo, ki ni niti malo v skladu s tvojim značajem, s tvojim študijem, s tvojo starostjo, s tvojo preteklostjo. Kako lahko se tako z izgubo poklica zruši tudi moč tvoje volje. Služiti narodu, to je gotovo cilj, vreden vsega našega spoštovanja. Ob tem cilju bo tvoja volja postala tem močnejša, čim globlje boš spoznal, kaj ti je narod dal in ti še daje, kaj je tvoj narod pretrpel in kaj še trpi, kakšne vrline je imel in jih še ima. A kaj, če si iz narodovega občestva s silo iztrgan in moraš živeti na tujem med tujimi ljudmi, kjer se moraš brez prestanka boriti le za svoj vsakdanji kruh? Če si videl v delu za narod edini cilj življenja in si črpal svojo moč volje le iz njega, se more z izgubo tega cilja zrušiti povsem tudi tvoja volja.

Glej, tako je z vsemi zgolj zemeljskimi cilji. Mnogi morejo biti zelo lepi, častni zate in vredni vsega spoštovanja, a vsi so nestalni, po svoji vsebini pa tudi omejeni in tako minljivi. Zato bi se z enakim veseljem kakor delu za narod mogel čez čas posvetiti delu za znanost, umetnost, delu za socialno reformo, delu za kulturni napredek itd. Kajti vse, kar je minljivo, končno, ne more povsem in trajno zadovoljiti našega duha, ki je za nekaj neskončnega, za nekaj neminljivega rojen. Zato bo duša ob vsaki še tako lepi, a končni in minljivi vrednoti ali cilju v svojih najglobljih teženjih ostala neutešena, si bo

želela novih vrednot in ciljev, in tako tudi tvoja volja vsaj v globini ne bo stalna in ne "železna" močna.

Če torej hočeš doseči, da bo tvoja volja zares trajno močna, železno vztrajna, si moraš poiskati kot cilj življenja vrednoto, ki je povsod dostopna, neodvzeta, neskončna in kot taka najvišja. Le tako bo tvoj duh imel povsod dostopen, neodvzeten najvišji cilj, višjega niti ne bo mogel niti ne bo hotel iskati, ker bo ob njem našel to, za kar je po naravi ustvarjen in po čemer njegova duša v svojih najlepših in najpristnejših globinah nepomirljivo hrepeni in le tako bo tvoja volja postala trajno trdna.

Taka povsod dostopna, neminljiva, neskončna in neodvzeta vrednota more biti le Bog, zato more biti le on tisti cilj, ki daje duhu najglobljo vsebino in tako tudi volji najglobljo moč in vztrajnost.

Kaj pa se pravi, imeti Boga za cilj življenja? Se pravi, spolnjevati voljo božjo. Kaj pa Bog hoče od nas? Hoče predvsem, da mi rastemo v čim popolnejše osebnosti, to je, da posvetimo sebe s krepostmi, hoče, da z vsemi svojimi najboljšimi močmi služimo bližnjemu tako v krogu družine, v poklicu, da nesebično služimo narodu, državi, človeštvu. Spolnjevanje sebe in čim vestnejša služba tem zemeljskim ciljem v družbi je toraj edina pot, ki vodi k najvišjemu cilju, k Bogu, je nujen pogoj, da ga dosežemo. In tako v luči večnega cilja — Boga, postane vse naše osebno posvečevanje, vse naše delo za družino, za poklic, za narod, za državo — služba božja, zato pa ima tudi vsaka žrtev, vsaka odpoved, vsak napor duha in volje v luči tega cilja ne le zemeljsko, ampak tudi večnostno vrednost. Zavest, spoznanje večnostne, neminljive vrednosti naših vsakdanjih odpovedi, naših vsakdanjih žrtev v službi posvečevanja sebe, v službi družine, naroda, države, človeštva, to spoznanje pa daje zopet volji izredno moč, ko gre zanje.

Če torej hočeš uspešno služiti raznim lepim zemeljskim ciljem in smislom življenja, če hočeš uspešno posvečevati sebe, če hočeš živeti kot najboljši član družine, če hočeš vestno in nesebično spolnjevati svoje dolžnosti do naroda, do države, moraš najprej sprejeti Boga kot najvišji cilj svojega življenja ter živeti najprej za ta cilj. Zato današnja psihologija brez pridržka in brez oboavljanja uči: če hočeš postati dober, notranje umirjen in urejen človek z močno vztrajno voljo, moraš sprejeti najprej vero v Boga, moraš predvsem služiti Bogu kot najvišjemu cilju svojega življenja.

Dr. HANŽELIČ.

Do Argentini sem in tja

Piše Janez Hladnik
Nadaljevanje

30. januarja. Lep nedeljski dan, vroč pa tako, kot jih poznamo v tej deželi v pasjih dneh letnega časa. Pa človek, ki ima drugih skrbi in misli dovolj, vremenske nevšečnosti lahko prezre. Šele na vlaku, ki je potegnil ob 17 uri iz Buenos Airesa, sem začutil, da je res vroče, toda brevir mi je dal dosti posla in tudi lepih misli, da mi je brzel čas in med tem tudi vlak. Niti opazil nisem, kdaj smo drčali skozi Ballester, Pacheco, Escobar in Otamendi. Šele v Campani sem naredil amen in pogledal skozi okno. Severno obzorje je zakrival gost dim; najbrže je bil tam velik poljski požar, kar pač ni čudno v taki suši, ki je prav tedaj morila deželo. Vsi sopotniki so imeli tjakaj uprte oči... Radovednost pač! Moderni ljudje so v svoji "naprednosti" pu ogromni večini tako otopeli za resnično ljubezen, da niti vsak deseti bližnjemu v tiski ne pomaga. Vsakemu je skrb le za lastno kožo. Prav tako topo motre nesrečo bližnjega, kot če bi bil to umetno prirejen film... Vsakemu se preveč mudi in ne utegne pomagati tistemu, kateremu se je zvrnil voz... Niti proseči pogledi niti izgovorjene prošnje premnogih ne ganejo; šele tedaj, kadar je sam v enaki nesreči, se zave, kako brezsrčno je tako ravnanje.

Hm. Takole se vozimo; drvimo z vlakom mimo soljudi, ki trpe, pa njihovo trpljenje le vidimo, a ga ne občutimo...

Meni nasproti je sedel možki, ki je očitno čakal prilike, da me nagovori, in ko je videl, da sem končal molitev, sva bila kmalu v besedi. Fant je prišel iz Španije in bil na potu k sorodnikom v Rosariju. Pa je kar nekam tako sledilo iz njegovih besed, kot da bi bil rad tudi on Kristof Kolumb, kajti vse se mu je videlo tako narobe narejeno, da je že skrajni čas, da pride on in Argentince nauči, kako se dela... "Mire usted"... Fant je vedel vse in še nekaj več! To bo pač srečen njegov stric, premožen posestnik v provinci Santa Fe, ko bo dobil tako iznajdljivega strokovnjaka za vse pod božjim soncem! Gotovo bodo imele njegove krave sedaj po tri teleta na leto, koruza bo dala po štiri češarke, dež bodo imeli pa kadar bodo hoteli!...

Zarate, Baradero, San Pedro, San Nicolas, mesto velike bodočnosti, kjer se gradi ogromna železovlarska industrija... Med tem se je znočilo. Kmalu so zamežikale iz dalje lučke na antenah in dimnikih in še malo, pa smo zaropotali na postajo v Rosariju, ki je drugo največje mesto v republiki.

Predno sem se prav ogledal, kje opazim kak znan obraz, mi je že zagrabil nekdo za kovček. Bil je bratranec Francelj, ki mi je predstavil tudi Janeza Vidmarja iz Otlice, ki ima v Rosariu več sorodnikov, en brat pa je imel pred leti novo mašo doma in sem prav te dni čital, da je pridigal misijon v Gorici. Kar hitro smo imelo gotov načrt za tisti

večer in naslednje dneve. V Rosariju je kakih 500 naših rojakov. Med njimi je kakih 20 novodošlih. Vsako leto navadno pohitim tja na obisk, da malo pokramljamo, in vselej preživim tiste 4 dneve prav z velikim zadovoljenjem. Le škoda, da kar ne moremo izpolniti želje dobrim rojakom, da bi kako našli duhovnika, ki bi mogel prevzeti skrb za duše tamkajšnjih rojakov. Dogovorili smo se, da bo naslednjo nedeljo sveta maša v kapeli pri šolskih sestrah na ulici Cordoba 1646, kjer imajo sestre svojo hišo.

V naslednjih dneh sem obiskal rojake po Saladilu in po Delicias, kjer živi največ naših naseljencev v "sladkosti", katere uživajo opekarji. Ta in oni je imel še kake pomisleke, kajti "rdeči" muholovci so tako prebrisanu izdelani in s tolikimi sladkosti namazani, da se je lahko ujeti, a prebito težko izmotati. Vendar sem pa kar na splošno slišal izjavo: "Gospod Janez, sedaj pa že sprevidim, da ste vi imeli prav. Pisma, ki pridejo od tam, in tisti, kateri se vračajo, dokazujejo resnico." S sveto in pravično nevoljo je povdaryl pameten mož: "Le tega ne morem razumeti, kakšno vest ima človek, ki goni druge, naj gredo domov, sam pa le argentinski kruhek je, nas pa izpostavlja nevarnosti, v kateri bomo morda vsi trpeli."

SANTA FE IN PARANA

Od Rosarija proti severu je vse polno znamenitih zgodovinskih krajev. San Lorenzo je kraj, zelo pomemben v zgodovini bojev za argentinsko svobodo. Tam imajo tudi šolske sestre mal zavod. Ob obali reke Parana teče odlična cesta proti mestu Santa Fe, ki ne le z imenom, temveč tudi s cerkvami priča, kako globoka je bila verska zavest prvotnih naseljencev. Mesto šteje kakih 250.000 prebivalcev in je važno rečno pristanišče za izvoz raznih poljskih pridelkov. Je ena najstarejših naselbin v Argentini.

Naših rojakov je tam malo. Vsega skupaj kakih 10 družin in nekaj samcev in tudi "pozabljenih" ali izgubljenih.

Santa Fé... Kako globoko pomembno ime! Bi si morda kdo mislil, da so tam ljudje bolj pobožni kot drugod! Pa je veliko takih, ki se ponašajo s častiljivimi starimi cerkvami, pa pravijo da "nimajo časa", da bi vsaj v nedeljo k maši hodili... I no da! Saj je tudi kje kak mežnar, ki z zvonom ljudi k maši vabi in sveče v cerkvi prižiga. Pri tem pa pozabi, da je treba biti pri maši in da je treba moliti. Saj je tudi marsikak pevec, ki lepo poje v cerkvi, a le zato, da bi ga ljudje hvalili, in celo kak služabnik oltarja lahko pride do tega, da z usti ponavlja: "Gospod, odpri moje ustnice in moja usta bodo oznanjevala Tvojo hvalo," a od vsega tega je resničen le "bodo"... Gospod Jezus je vero primerjal s skritim zakladom, in hudič dobro ve, kako je treba, da okrađe

tistega, kateri tega zaklada ne varje. Ker je krščen na krščansko ime in se je v mladih letih naučil katekizma, živi v misli, da je še vedno dober kristjan, če ga pa potreseš in pripraviš do tega, da pove, kaj zna še božjega, se pa nemara zgodi kot s tistim, ki se mi je pohvalil, da zna ves katekizem na pamet, potem se je pa sredi očenaša ustavil in tako milo gledal ženo, z neizmerno prošnjo, naj mu pomaga naprej, da sem se ga jaz usmilit in mu pomagal: pridi k nam tvoje kraljestvo... "Veste, Gospod, včasih se zagovorim..."

"Kaj se boš lepega delal. Kar po pravici povej, da nikoli ne moliš, neroda. Zdaj pa imaš! Prav ti je. Gospod, le vzemite ga v roke. Saj je res grdo, kako živimo brez Boga in molitve, kot da bi nam bilo zapisano, da bomo sodnemu dnevju trobili," tako je posegla žena v besedo nekje v kraju, ki tudi nosi ime prav tako pobožno kot je Santa Fe...

Hitro sem našel rojake. Premožen stari naseljenec ima mehanično delavnico in mi je rađe volje postregel ne le s kosilom, temveč tudi z avtom in me sam spremil, da sva pohitela v Hornos, kjer živi največ Slovencev. Premalo časa je bilo, da bi še pohitela v Guadalupe, kjer stoji znamenito Marijino svetišče in živi v bližini tudi precej rojakov. Hiteti sem moral v Parana, ki leži onstran vode, kakih 30 km daleč.

Parana je glavno mesto province Entre Rios in ima kakih 80.000 ljudi. Industrije je malo. Pomembna je le velika cementna tovarna. Pa vendar je našlo tamkaj tudi kakih 30 slovenskih družin svoj kruh. So večinoma vsi iz Goriških Brd. Iz Evrope so prišli po letu 1922 in se obrnili tja zato, ker so imeli tamkaj že sorodnike, ki so prišli v deželo že pred več desetletji in imajo tamkaj svoja posestva.

Parana je dolga vas, zato je tamkaj mnogo manj pohujšanja kot po velikih mestih, in tako so se tudi naši rojaki tamkaj v vsakem oziru zelo dobro ohranili, čeprav nimajo nobene posebne organizacije ali pa morda prav radi tega... Od najprvotnejše skupine Slovencev, ki je prišla v deželo po letu 1889, živi samo še stari Benedetič, star 84 let. Vsi drugi v naseljih: Cerrito, Gral Paz, Maria Grande, San Hipolito, San Benito in Colonia so odšli že po večno plačilo in zapustili dedičem slovensko ime in spomin poštenjakov in vernih ljudi. Pa tudi med rojake, ki so prišli po vojni, je posegla božja dekla, Prinčič, kateri zapuščina v Parana mnoge svojce, sinove in hčere, poročene z otroci, me ni mogel več sprejeti s svojim prijaznim nasmehom. Preselil se je v svoj zadnji zemski dom, ki leži prav v bližini. Tudi pri Persoljevih sem zvedel žalostno vest, da je mati gospe Celestine v domovini zapustila solzno dolino... "Saj je danes tam postalo tako žalostno, da vsakega blagrujejo, kateri se za vedno poslovijo," tako je nekdo omenil.

Pravili so mi tudi o novodošlih, katerih je nekaj prišlo zadnji čas iz Evrope in so prinesli poročila očitvecev, kako je doma.

"Veste, da je stari Mihelčič odšel domov?"

Nisem tega še vedel, pač pa mi je bilo

znano, da je ponoči in podnevi sanjal, kako lepo zvone kravji zvonci na planini v pobožju črne prsti.

3. II. je v Entre Riosu narodni praznik. Zame je bilo kot nalašč, ker sem tako dobil vse ljudi doma. Res je bilo to vzrok, da smo malo več posedeli in kak "poron" (pivo) popili, pa je tudi bilo vroče, da je kar na kožo sproti šlo ven. Entre Rios časti generala Urquiza kot svojega velmoža, a njegova slava je taka, da ga s častjo imenujejo le nekateri, drugi ga postavljajo v dvom vrednost "njegovih zaslužnih dejanj" kot generala in prezidenta Argentine. "Blagor njim, kateri v Gospodu umrjejo, kajti njihova dela gredo za njimi," tako pravi Sveti Duh; mnogi prosvetlenci prejšnjega stoletja pa niso v Gospodu niti živeli niti umrli... Bog jih je sodil, ljudje pa jih eni hvalijo, drugi obsojajo, eni jim spomenike postavljajo, drugi jih onečaščujejo, toda njim ni dano, da bi prišli nazaj in popravili, kar je bilo narobe.

Naslednje jutro sem moral misliti že na povratek v Rosarijo. Zadnji hip sem stopil na ladjo, in že smo se pognali navzdol. Spet so nas pozdravljali bleščeči stolpi in kupole ter holmiči, kateri dajejo temu mestu posebno idilično sliko. Parana je v notranjosti dežele, izvzemši kraje ob južnih jezerih, najbolj idilično mestece. Če hodiš po njegovih večinom visočih ulicah ali gledaš na njegovo podobo iz dalje, zraste v tvojem spominu Kranj ali Novo mesto. Le strašila pristaniških naprav kaze idilično sliko, ki je toliko bolj slovenska, kolikor bolj od daleč jo gledaš. Še in še strmita za teboj zvonika cerkve svetega Mihaela in kupola stolnice.

Dobra ura voznje deloma po široki strugi, deloma med otoki in po tesnih kanalih pripelje človeka spet na podnožje ogromnih pristaniških skladišč mesta Santa Fe, ki so polna žita, ki zastonj čaka že dolge mesece na ladje, katerih od nikoder ni. Ko bi ljudje malo bolj zares vzeli vero in socialni program Očenaša, malo več časa posvetili duši in se bolj potrudili, da bi uresničili človeško bratstvo, bi gotovo prišel kruh v zadostni meri na vse mize... Ker vodniki narodov ne pokličejo v posvet nebeškega Očeta, ampak skušajo na božji mizi sami odločevati po navdihih svojih malikov, pač ni čudno, če jim razdelitev ne more uspeti.

Ob pogledu na veličastne zgradbe in nakopičeno bogastvo mesta, ki nosi tako pobožno ime, se človek domisli besede preroka Izaija: "Dežela je polna zlata in srebra in njenih zakladov je brez števila. Vse polje je polno konj in voz. Polna pa je dežela tudi malikov. Molijo bogove, katere so si napravili sami. Na kolenih so ljudje pred njimi, zato je človek ponižan."

Pristala je ladja. Pohitel sem in takoj dobil prostor na omnibusu, da pohitim nazaj proti Rosariju, 170 km daleč. Skozi bogato polje zoreče koruze, mimo pomarančnih, breskovich in jabolčnih sadovnjakov, mimo riževih polj, čez ponosne mostove in skozi bogata mesta smo drveli proti "rožnven-skemu mestu". (Dalje)

LA CIENCIA MODERNA?

(El IV. capítulo de "El libro de la Vida" de Dr. Ales̆ Ušeničnik)

Tolstoy reflexionaba: La ciencia moderna, no podría ella decirnos qué es la verdad de la vida. La ciencia moderna es ciencia de los fenómenos. La ciencia moderna no conoce el mundo que sobrepasa los sentidos. Esta es, pues, la ciencia a la cual preguntó Tolstoy.

"Buscaba —dice— la respuesta en todo el reino de las ciencias humanas; la buscaba largo tiempo y con dolor; la buscaba no superficialmente, sino con la escrupulosidad angustiosa, obstinadamente, día y noche; la buscaba como el hombre que está junto al precipicio y quería salvarse; buscaba la respuesta, pero, ¡no la encontré!"

Después de todas las investigaciones y reflexiones, Tolstoy sacó la siguiente conclusión: "La ciencia no puede responder a la cuestión sobre el sentido de la vida. Las ciencias humanas me dieron un sinnúmero de claras y precisas respuestas a lo que yo no pregunté; a mi pregunta, empero, ¿qué es el sentido de la vida?, no pudieron contestarme nada!"

En verdad: Las ciencias se dividen en dos esferas: abajo hay ciencias empíricas, experimentales; arriba hay ciencias teóricas con la filosofía a la cabeza. Pero ni ciencias experimentales ni filosofía moderna saben la respuesta a las cuestiones de la vida.

Por lo que toca a las ciencias experimentales, no puede haber duda alguna de ello. El sentido de la vida no se puede palpar, ni medir, ni pesar tampoco. Las ciencias experimentales observan con los sentidos; el espíritu, en cambio, la moralidad, la responsabilidad, la vida después de la muerte, aunque existan, no se las puede sentir. Supongamos, pues, que el hombre tenga el alma; que el alma sea inmortal; que el hombre sea responsable de la vida; que el objetivo de la vida sea la bienaventuranza eterna; o al contrario, que todo esto no exista: las ciencias experimentales solas no pueden comprobar ni uno ni otro. Por consiguiente es absurdo esperar de ellas la respuesta sobre el sentido de la vida. "Las ciencias empíricas", dice Tolstoy, "ellas mismas reconocen su ignorancia en las cuestiones de la vida. Las ciencias dicen: qué eres y por qué vives, no lo sabemos, ni siquiera nos interesa; mas si nos preguntas: qué son las leyes de la luz; las leyes de las combinaciones químicas; las leyes de tu espíritu: a todo esto tenemos las

respuestas claras, determinadas, incontables!"

Lo mismo reconoce claramente, el filósofo alemán Federico Paulsen: "Aquel optimismo —dice— que esperaba en que la ciencia exacta resolvería todos los enigmas del mundo y de la vida, está retirándose en todas las partes. Era, pues, el engaño.. La esperanza en que la ciencia exacta explicará la esencia de las criaturas, se frustró; la ciencia no conduce hasta el fin de las criaturas en ningún punto, ni en lo grande ni en lo pequeño; si se estableciera la concepción del mundo sólo sobre las ciencias exactas, entonces, bien, renunciemos a ellas para siempre!"

Esta convicción está fortaleciéndose siempre más. El año 1926 el Figaro parisiense abrió una gran encuesta sobre las relaciones entre la ciencia y la fe (le sentiment religieux et la science). M. Robert de Flers invitó a los académicos franceses, los representantes de las ciencias positivas (de la física, de la química, de la historia natural y de las matemáticas). A la invitación accedieron 75. El resultado de esta encuesta, lo resumió M. Perier en las palabras, que significan el fin del cienticismo (la mort de scienticisme), esto es, el fin del parecer de que la ciencia fuera todo; de que la ciencia pudiera constatar, especialmente, a las cuestiones vitales. Aun cincuenta años antes, reconoció Picard, que muchos hombres de ciencia pensaron en que la ciencia encontraría la última palabra sobre todo. Hubo algunos que escribieron que no existía más el secreto. Desde entonces los pareceres sobre el sentido de las ciencias cambiaron mucho. Las teorías científicas siguieron una tras otra con la rapidez intranquilizante y tienen siempre más sólo un carácter formal y simbólico. La historia de las ciencias está llena de ruinas. No pidamos a la ciencia lo que no puede ofrecernos — escribe Lecornu. La ciencia observa los hechos, efectúa los experimentos, mide las cantidades, expresa los resultados de las investigaciones en las leyes aproximativas: he aquí de todo lo que es capaz, y aun esto sólo imperfectamente. El verdadero hombre de ciencias confiesa claramente, que sus métodos de ningún modo puedan satisfacer todos los anhelos del alma humana. André, el discípulo de Berthelot, que osado afirmaba aún, que "no hay secreto en el mundo", dice humilde:

“Los que rehusan la religión, las más de las veces la rehusan por soberbia. ¿Como si la ciencia humana pudiera resolver todos los enigmas de la vida! La eterna cuestión “qué” nos persigue por todas partes y la ciencia no sabe su respuesta.”

Por lo que toca a la filosofía moderna, confesó ya el positivista francés August Comte, que es ella misma, en mayor parte, la causa de la gran crisis de nuestra época. Y esto ocurre porque en nuestra época no hay filosofía alguna, sino sólo una anarquía intelectual. “El mayor mal de nuestra época”, dijo Comte, “es que se abrió un abismo entre los espíritus en lo tocante a la verdad fundamental”. “Las opiniones sobre las cuestiones de la vida”, dice otra vez también Paulsen, “son tan diferentes como las direcciones en la brújula”. Con la mirada enigmática de la esfinge del Egipto está hoy gran parte de humanidad ante la cuestión: ¿De dónde y adónde? Un sistema derriba a otro. Como las burbujas, para usar la frase de Voltaire, suben al aire, relucen algunos momentitos en los colores de arco iris, pero antes que el hombre logre percibirlos bien, se deshacen y desaparecen en la nada. Y como bien notó Voltaire de tales sistemas: cuanto más están hinchados, tanto antes desaparecen, como las burbujas, que infla el niño y deja subir al aire.

Al Cardenal Mercier quien apreciaba mucho los grandes adelantos de la ciencia moderna, pero rehusaba la moderna filosofía, le oponía el catedrático italiano, Luigi Credaro: “¿Cómo está de acuerdo, que admita los progresos de la ciencia moderna, mientras que rehuse la filosofía moderna? —le contestó

preguntando el Cardenal Mercier—. ¿Qué filosofía moderna? ¿Quién es su representante? ¿En qué Universidad de renombre se enseña? ¿En qué libro se puede hallarla? Veo, bien, un número sobremano grande de filósofos y de sistemas filosóficos, pero, la filosofía moderna, filosofía que proviniera de las ciencias modernas y les diera su carácter, su espíritu, ésta filosofía: yo no la veo en ninguna parte. Esta uniforme filosofía es frase, ¡abstracción! Es, pues, esta filosofía el idealismo, que nuevamente está apoderándose de los puestos honrados en las Universidades alemanas? O lo es el voluntarismo de Schopenhauer, o el animismo de Wundt, o el fenomenalismo de Ziehen? O, tal vez, el empirio-criticismo de Avenari? O tendencias metafísicas de Volkelt, de Paulsen? O dirijámonos a Inglaterra. ¿Quizá es aquella filosofía el semipositivismo teñido de monismo? ¿O, por ventura, es esta filosofía el panteísmo napolitano de Vera y de sus discípulos? ¿O vamos a buscar aquella verdadera opinión filosófica a Francia, a los neocriticistas, como Renouvier, Secrétan, Boutroux?”

¿Filosofía moderna!, ¿dónde estás? Las adquisiciones de la ciencia moderna, las vemos; vemos los fragmentos; pero la síntesis, la uniforme opinión filosófica, no la vemos en ninguna parte. El sistema derriba el sistema, por todas partes gobierna una anarquía intelectual.

Y en esta anarquía no hay claridad en ninguna parte; ¡en ninguna parte hay luz! Si preguntamos aún a las singulares escuelas filosóficas modernas, no encontramos las contestaciones a las primeras cuestiones de la vida: ¡en ninguna parte!

KAR JE BOG ZDRUŽIL

Roman Hugo Wasta. (Nadaljevanje)

IV.

Je pa še nekaj drugega, kar spovednikom učinkovito pomaga, da se ne povračajo niti v mislih na stvari, ki so jih slišali pri spovedi, razen seveda, če gre za kakšen zapleten primer, ki ga je treba preštudirati. Spovednik se navadi pozabiti, kar je bilo povedano v spovednici; ob srečanju s spovedencem na kakšnem drugem kraju ne ve o njem nič več kot to, kar je zvedel o njem izven spovednice.

Belén ni nič omenila patru Gazapu, da je

spremenila svoje ime, kajti po njenem plemenitaškem poreklu bi ji pripadal naslov pl. Aguinalde y Guernizo. Tudi mu ni omenila, da še vedno upa na snidenje z možem. Sama je prav dobro poznala svoje pravice, pa tudi dolžnosti. Po vsem tem, kar je doživela, je resnica samo to, da je še vedno upala in verovala — contra toda esperanza — proti vsemu upanju, da bo še našla svojega Jorgeja in zaživela z njim skupno življenje.

Toda nekega dne ob zori, ko je začula zvon misijonarjev, ji je padlo v glavo nekaj ne-

Bazilika Presvetega Zagramenta v B. Airesu, kamor Slovenci iz imigr. hotela radi zahajajo

skončno žalostnega, kar se ji ni še nikdar primerilo: Razlaga sanj, ki jih je imela pred nekaj leti. Videla je svojega moža, kako gradi neizmerno visok zid med sabo in njo, da tako loči, kar je združil Bog... ona pa je s krvavimi rokami skušala rušiti krute skale, ki jih je on grmadil...

Ko je začula glasove zvana, s katerim je cerkovnik farne cerkve oznanjal zorno mašo ob šestih, se je spomnila teh sanj; začutila je, kakor da bi ji nekdo z najfinejšim operacijskim nožičem zarezal v nežno tkivo srca, da mu zada premišljen in neizogibno smrten sunek.

V trenutku je tiste sanje takole dojela: Da bi njen Jorge, v trdnem prepričanju, da je umrla, šel za svojim davnim klicem in stopil — v samostan...? Kaj bi storila v primeru, da najde svojega moža kot posvečenega duhovnika in celo redovnika?

Nekoč je o tem že govorila z njim samim in sicer v šalivem kramljanju, kot se pogovarjamo o stvareh, o katerih verujemo, da se nikdar ne bodo zgodile. On ji je tedaj odgovoril: "Če bi se primerilo, kar praviš, kaj bi ti kazalo drugega, ljuba moja, kakor da me pustiš v rokah Gospodovih: tudi ti bi postala nuna, in jaz bi ostal v samostanu."

A ona, ki je čutila več poklica za morskega razbojnika, kakor pa za nuno, mu je takoj odvrnila: "Dobro se poznam in vem, da nisem za nuno. Torej če bi jaz ne hotela stopiti v kloster, kaj bi bilo potem?"

Ko mu je omenila to težkočo, je odgovoril malce melanholično: "V takem primeru

bi mi ne ostalo nič drugega, kakor da zapustim duhovništvo in se vrnem k tebi..."

Tedaj je Belén svojega Jorgeja zmagoslavno objela, ga poljubila in mu pošepnila na uho: "Prisegam ti, če bi me ti ali kralj ali papež ali kdorkoli spravili v kloster, bi ušla iz njega, še prej pa bi ga zažgala. Prav tako pa ti tudi obljubljam, da te nikdar ne bi silila, če bi odkrila, da ti nočeš živeti z menoj, ampak bi..."

"Kaj bi storila?" Tokrat je odgovorila z nejasno kretnjo in tiho dodala: "Resnično ne vem, kaj bi storila, toda na noben način ne bi šla proč od tebe..."

No, od tedaj se je v življenju Belén marsikaj spremenilo. Šest let je preživela kot "kraljica" na skalnatem otoku v puščobi sredi morja... Zdaj pa je v borbi s svojo usodo prišla v to kulturno državo in išče izgubljenega moža, da bi našla očeta svoji hčerki Moramy.

In iz skritih želja, ki jih goji srce in si jih lastna pamet ne upa priznati, se je zdaj v njeni domišljiji pojavil ta visoki zid, kakor ga je nekoč videla v sanjah, in začela je razglablјati, kaj bi bilo, če bi se res to zgodilo.

Ne! Ne! Rajši ne misli na to! Če bi pa res do tega prišlo, bi se vrgla v borbo in bi odstranila vse ovire ter si priborila to, kar ji gre. Ni namreč sama. Tudi njena pravica ni samo njena: s seboj ima hčerko Moramy, rojeno na onem otoku, ki ima zdaj sedem let in hodi v šolo k usmiljenkam, ne daleč od sedanjega stanovanja, ter se prav zdaj pripravlja na prvo sveto obhajilo. (Se nadaljuje).

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Pariški nadškof kardinal Suhard je zavzel stališče do gibanja progresivnih katoličanov ("katoliške levece") ter njih sodelovanja s komunisti. Tako pravi: Katoliška Cerkev obsoja vsako krivico in se bori zlasti za pravice delavcev. Povedati pa moramo svoje stališče o delovanju tistih katoličanov, ki hočejo v komunistični stranki dosegati uresničitev delavskih želja. Navadno daje Cerkev le splošna navodila, drugo prepusti vernikom, da podrobno sami odločajo. Kadar pa ob posebnih prilikah vidi, da je treba podrobno določiti svoje stališče,

naređi tudi to, in sicer takrat, kadar so posebej ogrožene duhovne koristi vernikov. Naređi to po svoji dolžnosti iz zavesti svojega poslanstva. Nekateri katoličani mislijo, da morejo razviti svojo politično delavnost bodisi v sami komunistični stranki, bodisi v najožji povezanosti z njo. To hoče gibanje progresivnih katoličanov. Opozoriti moramo na nevarnosti, ki jih to ravnanje skriva v sebi. Katoličani, ki sodelujejo pri delu s komunisti, pridejo v nevarnost, da se v političnih vprašanjih oklenejo načel, ki so od Cerkve obsojena. Prav tako bi zmaga

komunistov pomenila znatno oslabitev vere, krivično omejitve pravic Cerkve in porast totalitarnih metod marksizma. Zato Cerkev ne more dopustiti sodelovanja s komunisti. So primeri, ko se bodo borili katoličani vzporedno s komunisti včasih za iste dobrine, toda brez bistvene povezanosti z njih ustanovami. Cerkev ve, da komunizem tako kratki pravice človekove, da se ne more resnično boriti za njegovo svobodo. Naj katoličani razvijejo svojo delavnost samostojno, ne da bi se vezali na filozofijo in organizacijo, ki v svojih temeljih nasprotuje katoliškimi načelom."

Novi carigrajski patriarh, rojen v Epiru v Grčiji l. 1886, je bil deset let pravoslavni župnik v Bitolju, pozneje v Atenah, kjer je bil l. 1923 posvečen v škofa in l. 1931 določen za arhiepiskopa v New Yorku, odkoder so ga sedaj postavili na prestol pravoslavnega patriarha v Carigradu. Pravoslavni amer. verniki so mu dali 500.000 dol. za zgradnjo patriarškega sedeža. Novi patriarh je izdal svojo pastirsko poslanico, v kateri kliče vse cerkve k sodelovanju za obrambo kršč. tradicije in etike.

Po televiziji so v Sev. Ameriki mogli prisostvovati posvečenju 7 novih škofov, ki jih je posvetil kard. Stritch iz Chikaga.

Letos bodo na Japonskem obhajali 400 letnico prihoda sv. Frančiška Ksaverija v njihovo deželo. Udeležili se bodo proslave tudi pogani.

V Belgiji je umrl opat benediktinec Celestin Lou. Po rodu Kitajec je v svoji domovini dosegel visoke časti, bil je namreč poslanik, zunanji minister in nato min. predsednik, pa je pustil svet in vstopil k benediktincem. Bil je znan kot nabožen pisatelj.

Nemški škofje so v strahu zaradi nove ustave sklenili na svoji konferenci proglas, v ka-

terem zahtevajo, naj se zagotovijo staršem verska vzgoja otrok v zasebnih in javnih šolah ter sprejme tudi konkordat.

Obsodba madžarskega primasa in protestantskih pastorej iz Bolgarije pred Zvezo Narodov. Vzhodni blok je napel vse sile proti tej točki, pa je bil preglasovan po državah, ki so vsaj nekoliko začele uvidevati tiranijo modernih sovražnikov krščanstva in vsake vere.

Misijon v Celovcu od 21. nov. do 19. dec., ki se je začel na robih mesta in se bližal središču, je po poročilih lepo uspel. Porabili so za propagando vsa moderna sredstva. Obisk družin, kinopredstave, letake. K pridigam je prišlo 50% ljudi in 27% k sv. zakramentom. Velik je bil zlasti obisk moških fantov, ki pred 20 leti sploh niso hodili v cerkev. To so izkusili, da mase kot celote ne morejo zajeti brez urejenih apostolskih skupin, ki so jih tam združili v Marijan. kongregacijah.

Karto človečanskih pravic, ki so jo izdelovali tri leta, so sprejeli v ZN z 48 glasovi, ki jim ni nihče nasprotoval, le 9 članic vzh. bloka se je zdržalo glasovanja. Ni uspelo v te določbe vnesti misli o bož-

jem vladanju sveta, pač pa so sprejete točke o svobodi vzgoje in vere, varstvu družine, zasebne lastnine ter plači po določbah krščanskega socialnega nauka. Več katoliških organizacij, med njimi Pax Romana, je v posebnem pismu predsedniku ZN obžalovalo, da niso vstavili omembe božjega vladarstva sveta ter ne omenili večnostnega cilja človekovega in tako pustili ob strani versko misel velikanskega števila ljudi na svetu. Prav tako obžalujejo, da je v tej karti na tistem obsežena določba o ločitvi zakona.

Francoski škofje v svojih pismih obravnavajo moderne socialne probleme. Tako mgrs. Le Couedic iz Troyes govori o izboljšanju delavskih stanovanj. Msgr. Fleuryu iz Nancyja uči, da se kristjan v časih bede ne sme ukvarjati s črno borzo. Nadškof iz Bourges poziva ljudi, naj se vrnejo k pravičnim cenam.

Nove svetnike je predložila v proglasitev sv. očetu kongregacija sv. obredov, in sicer sv. Ivano Valois, francosko kraljico, Italijanko Bartolomejo Capitanio (u. 1505), ustanoviteljico Hčere Matere usmiljenja Marijo Jožefo Rosello.

"Poročilo" mednarodnega tajništva katol. mladine je izšlo. To tajništvo hoče povezati katoliško mladino sveta, ji razširiti obzorje ter jo med seboj poznati.

Obsodba progresivnih kristjanov v Italiji. — Objavil je je "Osservatore Romano"; nje pobornik dr. Rodano je bil izobčen. Ta je najprej tesno sodeloval s fašizmom, kasneje ustanovil "katoliške komuniste", ki jih je sedaj preimenoval v kršč. progresiste.

Semenišče za sociologijo je ustanovil škof v Malagi, v katerem naj bi duhovniki študirali vprašanja socialnega apostolata in se specializirali v njem.

Zaprtek katol. duhovnikov na Poljskem je 330.

Napovedujejo proces proti praškemu nadškofu dr. Jožefu Branu. Prav tako se bojuje za polj. kardinala Sapieha.

Protest unijatskih škofov v Romuniji, naslovljen na min. predsednika Petra Groza, pravi, da škofje, ki so ta protest podpisali tik pred odhodom v ječo, ne bodo nikdar priznali priključitve unijatske kat. cerkve k pravoslavni ter odločno protestirajo proti preganjanju duhovnikov in vernikov od strani države.

Katol. cerkve v Litvi zapirajo po odloku vlade, ki je odredila, da ne smejo biti odprte cerkve bližje kot v razdalji 7 km. S tem so zadeli zlasti dušno pastirstvo v mestih.

Cerkev v sibirskih katakombah šteje okrog en milijon vernikov, in sicer Poljake, Litvance, Litavce ter Nemce.

Ob vrnitvi mehikanskega predsednika republike iz USA so eno uro zvonili zvonovi po vseh cerkvah po odločbi nadškofa iz Mehike. To kaže lepo razmerje med Cerkvijo in predsednikom, ki ne izvaja še vedno veljavnih protiverskih zakonov proti kat. Cerkvi. Ti zakoni prepovedujejo verski pouk v šolah, pogrebe, procesije, nošnje duhovniške in redovniške obleke. Dejansko so pa že celo redovnice po bolnicah.

Francoski gen. Mademoiselle de Miribel, najožji sodelavec gen. de Gaulla med vojno, ki je vodil začasno franc. upravo v Alžiru ter bil vojaški ataše po vojni v Londonu, je vstopil h karmeličanom.

Pariški kard. Suhard je zapisal, da ateizem ne napada samo posameznikov, da bi jih osvojil, temveč proti Cerkvi postavlja povsem organizira-

no družbo; proti resnicam Cerkve uči svoj lasten nauk, ki zajema že mladino in odrasle. Prišla je zato ura, ko se mora učiti in razširjati evangelij, saj je po besedi Pija XI. verska nevednost največja sramota naše dobe.

Preveč duhovnikov v nadškofiji Boston. Po izjavi škofovi jih je namreč imel zadoستي, pa se je nato še prijavilo 100 kandidatov za semenišče.

Dušnopastirski tečaj na Dunaju so imeli za letošnji Božič avstrijski dušni pastirji in so obravnavali vprašanje pod naslovom: "Cerkev v sedanjem svetu. Način in moč krščanskega vplivanja."

Važnost sv. pisma je hotel povdariti škof iz Clermonta, ko je priredil tečaj pod naslovom "Teden evangelija", kjer pod raznimi vidiki povdarja pomen evangelija za sedanji čas.

Število katoličanov na svetu po novejših vatikanskih statistikah znaša 725 milj. in sicer 600 milj. belih, 50 milj. črncev, 25 milj. Arabcev in 25 milj. pripadnikov različnih ras.

Duhovnikov na svetu je po tej statistiki 497.000, in sicer je 250.000 od teh redovnikov in 18.000 misijonarjev.

Kardinalske kolegije v začetku 1949. Od celotnega števila 56 kardinalov jih je v rim. uradih (kuriji) 16, zunaj pa 40. Po narodnosti je neitalijanov 35, Italijanov 21. Trije kardinali so redovniki (Schuster benediktinec, Piazza karmeličan, Tien član reda Božje Besede). Po imenovanju so 3 od Benedikta XV. 26 od Pija XI. in 27 od Pija XII. Italija ima izven kurije 6 kardinalov, Francija 5, Nemčija 3, Španija 2, Belgija, Anglija, Holandija, Avstrija, Poljska, Portugalska, Madžarska po enega, V Ameriki-USA 4, Argentina 2, Brasila 2, Chile, Kanada, Kuba, Peru po enega; Azija ima 3 kardinale, Afrika in Avstralija po enega. Po starosti nima kardinal Griffin niti 50 let, 11 jih je med 50 in 60 letom, 19 med 60 in 70, 19 med 70 in 80, in 6 kardinalov nad 80.

Aretacije na češkem. Češka policija je zaprla kakih 60 oseb pod očitkom, da so vohunile v prilog USA. Med aretiranimi je 16 generalov, tri redovnice in predstojnik fran-

čiškanskega samostana v Bratislavi. Večina med njimi je Slovakov.

Javno debato sta imela ital. p. Lombardi S. J. in komunistični senator Spano v Cagliariu na Sardiniji. Pod naslovom "Za blagor človeštva krščanstvo ali komunizem", sta debatirala pred 40 poslusalci, od vsake stranke po 20, prenašali pa so debato po zvočnikih. P. Lombardi je rekel, da je komunizem poleg krščanstva edini sistem, ki danes vžiga, je pa konkreten izraz marksizma in zato materializem. Upa, da se bo zrušil, dočim se bo krščanstvo prerodilo. Kom. senator pa je rekel, da komunizem in krščanstvo nista nazdružljiva, ker tudi komunizem pozna duhovne vrednote: domovinsko ljubezen, čast. Oddaljuje oba le klerikalizem. Iz nauka cerkvenih očetov je hotel pokazati, da je komunizem le prava oblika krščanstva. Ko je p. Lombardi to zavrnil, sta si podala roke in se objela. Po sodbi ital. javnosti pomeni to velik uspeh p. Lombardija.

Kardinal msgr. Griffin o politični odgovornosti katoličanov. "Imamo splošno volilno pravico, kar pomeni dolžnost za katoličane. Imate svobodo voliti vsakega kandidata in stranko, samo da stranka ne zastopa načel, nasprotnih naravnemu pravu in Kristusovemu nauku. V Angliji smete voliti vse stranke razen komunistov, ki imajo za cilj zatajiti Boga in zatreti vero. Po volitvah ni nehala vaša dolžnost, temveč morate skrbno paziti, kaj poslanci v vašem imenu delajo. Politiki govorijo, da delajo po volji ljudstva, ne morejo pa te volje poznati, če ljudstvo molči. Zato moram pozvati katoličane, da bolj aktivno sodelujejo v politiki. Vedeti morate, kakšni zakonski predlogi se stavljajo v parlamentu, in svojemu poslancu morate povedati stališče. Ko je zakon sprejet, je za protest že prepozno."

Kardinal Spellman je otvoril zasedanje amerikanskega senata, kar se je zgodilo prvič v zgodovini ameriškega političnega življenja.

Katoliške oddaje po radiju so začeli na Angleškem z Božičem 1. 1948. Anglikanci so to že imeli. Vodi te verske oddaje frančiškan p. Andrew. Postaja je tako močna kakor vatikanska.

Katoličani v USA imajo zelo razvito šolstvo. Imajo 25 univerz, 168 kolegijev, 2105 srednjih in 7944 ljudskih šol. Učiteljstva oz. profesorjev imajo 97.474 in učencev 2.584.644.

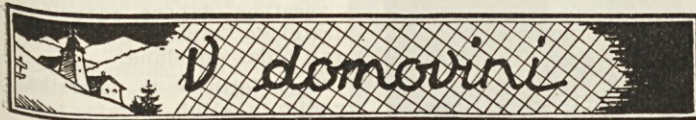
Caritas v USA je darovala potrebnim deželan v preteklem letu 55.000 ton blaga v

vrednosti 15 milj. dolarjev, kar pomeni napredek s preteklim letom, ko so darovali 30.000 ton.

Stanje katolicizma na Kitajskem je tako: Katoličanov je 3.252.000, katehumenov 195 tisoč. Škofov 93, duhovnikov kitajskih 2567, zunanjih 2833. Redovnic kitajskih 4735, zu-

nanjih 2046. Lepe številke.

Japonski cesar se po poročilih jezuita p. Herzoga zani-ma za katolicizem. Katoliški zavodi redno dobivajo podporo z dvora in jih cesar z ženo obiskuje; tako je na enem svojih obiskov na severu stopil tudi v katoliško kapelo in se dalje časa pomudil pred Najsvetejšim.

Odločba hrvatske vlade glede verouka. Znak, kako se briga Jugoslovanska komunistična stranka za verouk, nam je dokaz odlok hrvatske vlade v Zagrebu iz l. 1948, številka 65542. Dobili so jo voditelji vseh šol. Vsebuje tale vprašanja: 1. Ali se v šoli poučuje verouk? 2. Koliko učencev v vsakem razredu obiskuje verouk? 3. Koliko jih hodi k verouku v cerkev ali kam drugam? Kam? 4. Koliko učencev hodi v cerkev ob nedeljah? 5. Kakim slojem pripadajo učenci, ki hodijo k verouku in kaki narodnosti pripadajo? 6. Navedite popolna imena tistih, ki poučujejo verouk, odkod so dobili dovoljenje za ta pouk, kakšno je njihovo razmerje do učencev, kako se zadržuje napram ljudskim oblastem, kako se obnašajo napram drugim učiteljem in kako izvršujejo svoje dolžnosti? 7. Kateri učitelji verouka dobe kako plačo od države ali od kod drugod? Koliko? 8. Imena vseh učiteljev, ki poučujejo verouk ali v cerkvi ali kje drugje in navedite razloge, zakaj jim tako dovoljenje ni bilo izdano? 9. Kako duhovnik vabi starše, da dovolijo pouk verouka za svoje otroke? S kakimi sredstvi vabi duhovnik otroke k verouku? 10. Kakšno stališče vzemajo ljudske organizacije glede poučevanja verouka? 11. Kateri učitelji obiskujejo nedeljsko službo božjo in koliko učencev jemljejo s seboj v cerkev? 12. Ali je proti naročilu še kje v kaki šoli obešeno znamenje križa ali kako drugo versko znamenje? 13. Ali kak učitelj še opravlja službo organista ali drugo cerkveno službo? 14. Kaj misli učiteljstvo o vseh teh vprašanih?

Župni upravitelj iz Sv. Petra v Ljubljani **Pavlin Ivan** je v ječi znorel. Prepeljali so

ga na Poljanski nasip. — Prav isto se je zgodilo s kočevskim dekanom **Petrom Flajnikom**, ki so ga ponovno zaprli, ko jim je ušel.

Zaprli so v Ljubljani frančiškana p. Krizologa z Viča ter tudi dr. Mikuža Metoda. V Ospu so zaprli župn. Fr. Zlobca. Izginil je župn. upr. v št. Vidu pri Stični Janez Bergant.

Smrti med duhovniki v domovini. V visoki starosti je umrl v stiškem samostanu župnik **Lesar Janez**. Dolgih 30 let je bil župnik v Šmartnem pod Šmarno goro, odkoder so ga pred 8 leti pregnali Nemci in se ni več vrnil. S svojim zglednim življenjem in molitvijo je bil neizčrpen zaklad za faro. Dober mesec za svojim sošolcem dekanom Hladnikom je odšel kot zadnji iz svojega letnika po plačilo za svoje delo.

Na Goriškem je umrl dekan Jožef Godnič iz Dornberga. Bil je odločen, a previden nasprotnik komunizma, pa so ga kljub temu lansko leto za 14 dni zaprli, čeprav je pod fašizmom veliko trpel. — Dne 20. febr. je pa umrl starosta goriške duhovščine župnik **Josip Kosovel**. Na več krajih je župnikoval, nazadnje v Štandrežu skoro 60 let. — V Gaberjah pa je umrl upokojeni dekan **Kos Jožef**, star 84 let. V bivši zoni B imajo dekani pravico birmovati.

Sv. oče blagoslavlja slovenske Marijine družbe v Gorici no brzojavki, ki jo je msgr. Montini poslal voditelju msgr. dr. Brumatu.

Duhovniška imenovanja. **Bernard Špacapan**, dušni pastir v Jamljah, je bil imenovan za župnika v Podgori pri Gorici. Bivši škofij. kancler v Trstu **dr. Škrjil** gre za kaplana v Rojan.

Zlato mašo je obhajal slovenski kanonik čedadskega kapitlja msgr. Ivan Petričič, na sv. Jožefa v Čedadu, drugi dan pa v rojstni vasi v Gorenjem Branasu.

P. Marijan, kapucin, je iz Gorice prestavljen v **Loreto** za sveto leto.

Takoj po Božiču so odpeljali župnika **Kraglja** iz Livka in do danes ne vedo, kje je.

Obsojeni zaradi spovedne molčečnosti so bili duhovniki gtu. Planinšek in Skuhala v Ptuj.

Slovenci v Trstu imajo na 7 krajih svojo službo božjo ob nedeljah.

Duhovniška imenovanja v tržaški škofiji. Za župn. upravitelja v Dolini sal. g. **Stuhec**, za kaplana v Boljuncu g. **Andrej Gabrovšek**, za podravnatelja Ap. molitve za slovenski del tržaške škofije lazarist **dr. Gracar Jože**.

Zaprli so ponovno stolnega dekana dr. Kimovca v Ljubljani ter škofij. tajn. Božidarja **Slapšaka**.

Skrunitev letošnjih božičnih praznikov v domovini. Po vseh uradih so delali in tudi zunaj ni bilo nobenega praznika, prav tako niso imeli dijaki počitnic. Za novo leto pa so zasadili jelko prav po poganskem običaju. Rudarji v Zagorju so imeli na Božič delavsko tekmo.

Nastavljen je dr. Požar Ant. za župnega uprav. v Tinjanu v Istri, tinjanski župnik **Tomo Banko** pa je postal stolni kanonik v Poreču. Za profesorja na slovenskih srednjih šolah v Trstu je bil imenovan č. g. Stanko Žerjal iz goriške škofije.

Aretirana sta bila dekan v Tolminu g. Vodopivec ter župnik iz šenčurja ter prodekan za kranjsko dekanijo **Franc Vavpetič**.

AVELLANEDSKI JUBILEJ

13 let bo že 12. junija, odkar se zbirajo Slovenci pri službi božji na Avellanedi. Pred 13 leti, na ta dan, je svetniški Don Orione, ki je med tem že odšel po večno plačilo in naše delo blagoslavlja iz nebes, prisostvoval naši prvi službi božji in nam z veseljem dal na razpolago hiralniško kapelo, ki je bila prav tedaj dodelana.

V 13 letih se je marsikaj zgodilo, a kljub oviram, težavam in spremembam je slovenska služba božja napredo-

VSTALI SMO

Za večino od Slovencev v Argentini je bila letošnja velika noč prva v novem kraju.

Pripravili smo se nanjo s postnimi pridigami ob nedelj-
skih popoldnevih. Gledali in spoznali smo Boga v njegovem trpljenju. Hvaležnost do Jezusa smo začutili v vse večji meri in ob njegovem zgledu ter v moči njegove milosti nam je breme našega trpljenja postalo lažje.

Čim bolj se je velika noč bližala, tem bolj smo čutili, da mora obstajati naša hvaležnost predvsem v dušni čistosti — v očiščenju. Hvaležni moramo biti, da je bilo za sv. spoved tako lepo urejeno. Saj so mogli Slovenci opravljati spoved ves post. V dolgih vrstah so nedeljo za nedeljo čakali očiščenja, tja do velikega petka in sobote, ko

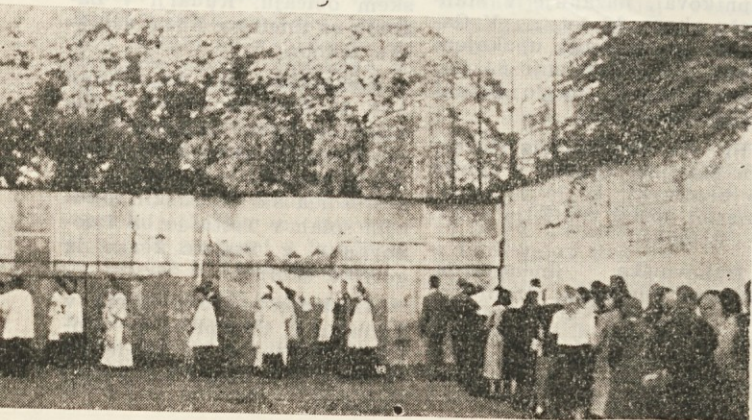
so duhovniki spovedovali dolgo v noč. Posebno pripravno priliko pa smo imeli na tiho soboto, ko so slovenski duhovniki prišli v Ramos Mejia, San Justo in Florido, na cvetno nedeljo pa v San Martin, Ciudadelo in Montegrando. Tako je mogel vsak očistiti dušo.

Za veliki petek se je salezijska cerkev na Belgrano povsem napolnila. V križevem potu smo spremljali Gospoda, v pridigi se poglobili v njegovo smrt. Potem nam je pa pevski zbor pel koralni liturgični pasijon v slovenskem jeziku, z dr. Kimovčevimi vložki za zbor. Iz vseh krajev so prišli Slovenci počastit sv. Križ.

Kristus pa ni ostal v grobu, temveč tretji dan poveličan vstal. Vstajenje smo še po-

sebno lepo doživeli. Na veliko soboto smo naredili tako, kakor smo bili vajeni doma. Takoj po dvanajstih so šli duhovniki po vseh naseljih in središčih, kjer živijo Slovenci, da blagoslovijo velikonočno jagnje. San Justo in Moron, Ramos Mejia, San Martin in Ciudadela, Florida, Munro in Carapachay, San Antonio, Lanus in Fraternal, v mestu na Ramon Falcon in na Belgrano po procesiji. "Žegen" ni bil tako bogat kot doma, a živa je bila slovenska vera in veselo slovensko srce...

Že se je bližala ura peti popoldne, ko so oživele poti proti cerkvi. Sprevodniki tramvajev so že vedeli, da morajo ustaviti na ulici Yapeyu, ko so ves čas poslušali poznano slovensko govoricu, dasi je niso razumeli. Prišlo je toliko

OBLETNICE MAŠNIŠKEGA POSVEČENJA MED SLOVENSКИMI DUHOVNIKI

Zlato mašo bodo obhajali:

1. Dr. Josip Demšar, prof. na učiteljskem ter honorarni predavatelj na bogoslovni fakulteti do vojne.
2. Erzar Franc, župnik v Besnici na Gorenjskem.
3. Kramar Janez, župnik v Ribnem.
4. Franc Pengov, profesor v škofijski klasični gimnaziji, sedaj v Gorici.
5. Janc Peter, župnik v Vodicah na Gorenjskem.

vala ob plemenitem prizadevanju dobrih Prekmurcev in požrtvovalni delavnosti pevovodij Cirila Jekšeta in Cirila Krena, katerima so pevci tudi z veliko požrtvovalnostjo odgovarjali.

12. junija hočemo proslaviti spet obletnico te naše službe božje in povabimo ob tej priliki tudi ostale rojake, da pohite na Avellanedo k sveti maši ob 10. uri ali pa k popoldanski pobožnosti ob 16. uri. Kapela je u ulici Manuel Estevez 630, to je v prvi ulici čez most Puente Barracas na levo, proti Dock Sudu.

S KRISTUSOM

ljudi, kakor nismo pričakovali, daleč nad tisoč. Duhovniki so v cerkvi odpeli slovesne jutranjice, potem pa je vse čakalo trenutka, ko je izpred oltarja zadonela Aleluja, ki so jo pevci prav mogočno povzemali... Kdo na veliko soboto ni pomislil na dom, na vstajenje? Pomlad prihaja, mačice ob vodi oznanjujejo vstajenje Gospodovo! Zemlja vstaja v novo življenje! O srečna pot, kjer se med belimi znamenji vije vstajenjska procesija! Veliko rdeče bandero plapola... to je slepa cesta težkih spominov. A zdi se, da smo imeli tudi tu lepšo procesijo kakor oni sedaj doma. Zares, bilo je lepo, ker smo svobodno lahko skupaj izpovedali svojo vero v vstajenje, isti Jezus, ki je vstal, je šel z nami v procesiji. Tujci so nas gledali; rekli

so, da so nas občudovali, mi smo pa peli in molili rožni venec. In zaradi tega smo bili lahko prav posebno veseli! Še so pokleknili zadnji v spovednice, da bodo mogli tudi oni vsi praznovati praznik Vstajenja s svojim vstajenjem. Marsikdo odkar je zapustil taborišče, ni imel več prilike, da bi k Slovincu mogel poklekniti... sedaj pa je vstal Gospod tudi v njegovi duši...

In za Veliko nedeljo je bila velika maša z asistenco kakor doma po velikih farah. Pevski zbor je pel latinsko mašo v slavo Gospoda, ki je od mrtvih vstal, Aleluja je donela po cerkvi v veselje tudi nam. Kako prisrčno je bilo, ko sta dva naših otrok prav za jutro vstajenja, kakor v prvih časih krščanstva, prvičkrat prejela

Gospoda. Pomnila bosta svoje prvo sv. obhajilo na veliko noč 1949.

Podobno so praznovali veliko nedeljo tudi po drugih slovenskih središčih v Ramos Mejia, v San Martin, na Avellanedi...

Slovesne litanije popoldne so velikonočni praznik zaključile, ker ponedeljka tukaj ne praznujejo. Prišli so ljudje, se razgovorili in si voščili ob vstalem Zveličarju zaupanja in vstajenja svojih duš...

Velika noč je minila. Gospod pa vlada, kakor so peli pevci v Haendlovem "Mesiasu", "Bog, naš Gospod — Vlado je mogočen — On vlada svet od vekov!" Bog daj, da bi vladal tudi v naših dušah!

6. Terškan Štefan, kanonik kolegijalnega kapitlja v Novem mestu.

štridesetletnico posvečenja:

1. Funtek Feliks, kaplan v p. v Mengšu. 2. Gnidovec Jožef, beneficiat v Vogljah. 3. Sešek Ivan, župnik na Homecu pri Kamniku. 4. Zabret Franc, župnik iz Bleda, v begunstvu na Koroškem. 5. Dolenc Janko, župnik na Polici. 6. Porenta Anton, župnik na Vačah.

Srebrno mašo: 1. Benedik Valentin v Zavetišču v Ljubljani. 2. Skebe Silvester v Ratjah pri Rinjah. 3. Šinkovec Stanisl. v Dolu pri Litiji.

Med izseljenci

SMRT SLOVENSKE MATERE

Ko smo bili še vsi pod vti-
som železniške nesreče, kate-
re žrtev je bil pokojni Hlad-
nik, že se je zgodila druga, ki
je vzela življenje družinski
materi. Nesrečna žrtev je bila
Marija Škrbe, rojena l. 1900
v Loškem potoku. Prav ona
je mnogo pretrpela v zadnjih
letih, ko je divjala revolucija
po Sloveniji, saj je izgubila
moža, ki so ga ubili po hudem
mučenju 1945. leta. Še prej
so ji pri Sodražici ubili hčerko
Cirilo in nazadnje na begu iz
domovine sina Toneta, ki je
študiral na ljubljanski univer-
zi. V najozjem sorodstvu je
izgubila še 3 svake. Z drugimi
slovenskimi begunci je delila
kruh izgnanstva, ko se ji je
posrečilo uiti iz goreče domo-
vine. Živela je najprej v ta-
borišču Servigliano v Italiji,
kjer se ji je poročila hčerka
Nada, ki živi sedaj v Angliji,
in je prav te mesece pričako-
vala, da bo spet prišla do ma-
tere ter mlajše sestre Anice,
ki živi v enem izmed tukajš-
njih zavodov. Iz taborišča v
Senigaliji je pokojna gospa
odšla gospodinjit svaku č. g.
Stanku Škrbetu na Tirolsko
ter v l. 1948 prišla v Argen-
tino. Ni čakala mirno ureje-
nega življenja ob obeh hčer-
kah, temveč jo je Bog pokli-
cal k sebi, da je tako še s tra-
gično smrtjo zaključila trplje-
nja polno življenje. Naj pro-
si pri Bogu za svojo družino
in za vse preizkušene in razte-
pene slovenske družine. Nam
vsem ostane v lepem spominu
matere-žrtve. Pokopali smo jo
4. IV. 49 v San Martinu. R.i.P.

Novi maši sta imela v Ri-
mu č. g. Jezernik na "Propa-
gandi", č. g. p. Leskovic, S. J.
pa v "Rusicumu" po bizantin-
sko slovanskem obredu.

V mašnika sta bila posve-
čena v San Luisu slušateljca
slov. teol. fakultete č. g. Lovše
Ivan iz Sostrega pri Ljubljani
ter Novak Franc iz Device Ma-
rije v Polju. — Novo mašo
bosta imela g. Novak v Buenos
Airesu v salezijanski cerkvi,
kjer imamo redno službo božjo
ob nedeljah, g. Lovše pa na
arg. Marijini božji poti v Lu-
janu ob priliki slovenskega
zahvalnega romanja. Prvi 15.,
drugi 22. maja.

Krščanski nauk za otroke
po slovenskih središčih v Bu-
enos Airesu in okolici se že
vrši, doslej na petih krajih.

Šmarnice tukaj obhajajo ok-
tobra, kajti tedaj je tu pom-
lad. Da pa na naš majnik po-
vsem ne pozabimo, zato ob-
hajamo šmarnice vsaj ob ne-
deljah, in sicer v salezijanski
kapeli na Belgrano, v San
Martinu, v Ramos Mejia in
v Lanusu.

Med fanti in dekleti delu-
jeta dve organizaciji, ki skr-
bita za vzgojo in razvedrilo
čim večjega števila naše mla-
dine.

"Karitas" tudi začenja z de-
lom in ima moški in ženski
odsek. Po zgledu velikih apo-
stolov kršč. ljubezni, zlasti sv.
Vincencija Pavelskega, želi ro-
jake vzgojiti v dejavni ljubezni
do bližnjega, onim pa, ki iz
katerega koli razloga žive v
pomanjkanju, želi pomagati.

Misijonski odsek kot organ
dušno-pastirskega skrbstva
med Slovenci je tudi začel z
delom. Njegova naloga je,
ohranjevati med vsemi slo-
venskimi begunci, tudi izven
Argentine, misijonsko zavest
in zlasti jih vzdrževati kot
člane DSV.

Nadškof v Buenos Airesu
kard. Copello je praznoval na
tistem tridesetletnico svojega
škofovskega posvečenja.

Nadškof iz La Plate msgr.
Tomaž J. Solari je prav za ve-
liko noč imel svojo srebrno
mašo. Prav on je zelo razumel
verske potrebe Slovencev ter

v važnejša središča nastavil
slovenske duhovnike oziroma
jih tam pustil. Tako jih imamo
v Ramos Mejia, San Martin,
Florida, Mar del Plata, Quil-
mes in Lanus.

Duhovniške vesti. Za kapla-
na v Mar del Plati je nastavl-
jen g. Boris Koman. V ško-
fijo Bahía Blanca je odšel g.
Fideršek Jakob in je nastavl-
jen za kaplana v Tres Arro-
yos. V nadškofijo Bs. Aires je
pa sprejet g. župnik Franc
Kolenc, ki živi še v Hogar sa-
cerdotal. Nastavljena sta g.
Smolič Anton v župniji sv.
Pavla ap. in g. Rott Jože v
župniji sv. Jakoba ap., oba v
nadškofiji Buenos Aires. Red-
ovnik p. Ciril Petelin, cist.,
je prevzel mesto hišnega du-
hovnika pri sestrah sv. Jožefa
na ulici Avellaneda. Sal. g.
Mernik je nastavljen v kole-
giju sv. Janeza Evangelista v
Boca.

Tudi v tujini se tiskajo slo-
venske knjige. Tako kmalu
izide knjiga prelata dr. Ojar-
ja: "Katoliška akcija in delo
v njenih organizacijah". Zlasti
bogate je nauk o organizatorni
teoriji.

Slovenske pevce Argentinci
radi poslušajo in jih vabijo,
da pojejo pri njih bogoslužju.
Tako so peli pevci zbora "Gal-
lus" v župni cerkvi sv. Julije
za veliko mašo, podobno bodo
peli pri Salezijancih. Tudi zbor
iz San Martina poje v tamošnji
cerkvi pri argentinski službi
božji.

Posvečen je bil v škofa v ne-
deljo 27. marca v stolnici v
Buenos Airesu msgr. dr. Ma-
nuel Tato, pomožni škof kard.
Copella in generalni vikar
nadškofije. Posvetil ga je kar-
dinal sam, kot soposvečevalca
sta bila msgr. Fassolini, nad-
škof iz Santa Fe ter Tatov
prednik v Balvaneri, ter msgr.
dr. Rocca, generalni vikar in
pomožni škof v Buenos Airesu.

K Lurški Mariji bomo po-
romali Slovenci kot vsako leto
na zadnjo nedeljo v majniku,
29. maja. Povabljeni vsi, da
tamkaj zaključimo majniško
pobožnost s procesijo in našo
pesmijo. — Začetek kot obi-
čajno ob 15,30 v votlini, nato
lurška procesija in zaključek
v cerkvi.

CERKVENI VESTNIK

- 4 jun. Vigilija pred Binkoš-
tmi, zapovedan zdržek od
mesa.
5. jun. Binkošti. Prihod sv.
Duha. Dopoldne spominska
sv. maša za slovenske žrtve
v pretekli vojni. Popoldne
ob 5 krščanski nauk.
6. Binkoštni pon., nezapove-
dan praznik.
- Kvaterni teden.
12. jun. Praznik presv. Tro-
jice. Kvaterna nedelja.
13. jun. Sv. Anton Pad., cer-
kveni učenik.
16. jun. Praznik presv. Reš-
njega Telesa. Sv. Cerkev
slovesno proslavlja to ve-
liko skrivnost krščanstva s
procesijo.
19. 2. pobinkoštna. Na Bel-
grano procesija sv. Reš. Te-
lesa.
21. jun. Sv. Alojzij, zavetnik
mladine.
24. jun. Presv. Srce Jezusovo.
26. jun. 3. pobinkoštna.
27. jun. Sv. Ema, vdova.
29. Sv. Peter in Pavel, apo-
stola. Zapovedan praznik.
Slovenske sv. maše kakor
ob nedeljah.
- Procesijo sv. Rešnjega Te-
lesa bomo imeli Slovenci na
Belgrano v nedeljo v osmini
praznika, ker na praznik ne
more biti. Najprej bo v cerkvi
ob navadni uri sv. maša, nato
procesija po dvorišču. Pri štiri-
h oltarjih bomo opravili
obredne molitve in blagoslov
z Najsvetejšim. K procesiji
pridite v obilnem številu, ker
bo to res slovenska procesija.
Zlasti naj pridejo otroci, belo
oblečene deklice, ki naj pri-
nesejo s seboj tudi cvetje za
potresanje. Med procesijo se
moli in poje.
- Krščanski nauk za otroke
smo začeli po središčih, kjer
živite Slovenci. Hočemo otrok-
om razložiti verske resnice
in sicer v domačem jeziku ter
jih pripraviti na sv. zakra-
mente. Starši, za vaše otroke
gre, poskrbite, da jih boste
pripeljali. Če otroke izgubite,
ste zapravili velik zaklad, ki
ga vam je Bog izročil. Krščan-
ski nauk se razlaga po sleden-
jih središčih: V Capitalu v slo-
venski hiši na Ramon Falcon
4158, v Ramos Mejia v slo-
venski stanovanjski hiši, na
San Martinu in Floridi sedaj
v župnišču, v Lanus v sloven-
ski hiši.

Družinske obiske med slo-
venskimi naseljenci bi radi
opravili slovenski dušni pa-
stirji, zato prosijo, da prigla-
site svoje naslove v dušnopa-
stirskih središčih, kjer živijo
slov. duhovniki, in po nedelj-
skih službah božjih. In sicer v
Capitalu na upravi "Duhov-
nega življenja" in pri službi
božji na Belgrano (g. Ore-
har). Pri službi božji na Ave-
llanedi (g. Hladnik), Ramos
Mejia (g. Kalan), San Martin
(g. Skulj), Florida (g. Avgu-
štin), Quilmes (g. Malenšek),
Lujan (g. Demšar), Boca (g.
Mernik), Lanus (g. Hladnik in
g. Bratulič), Jauregui (g.
Skvarča).

Prejem sv. zakramentov za
veliko noč! Zадnja prilika tu
je praznik sv. Petra in Pavla
29. junija. Na razpolago so
vam vsi slovenski duhovniki,
ki živijo v vaši bližini.

Obnovitev posvečenja družin
presv. Srcu Jezusovemu oprav-
vite v mesecu Juniju, oziroma
se na novo posvetite oni, kate-
teri se še niste, zlasti nove
družine!

Služba božja ob nedeljah za
Slovence v mestu in okolici je
v tem redu: Dopoldne sv. ma-
ša: 1. na Belgrano 3863 v sa-
lezijanski cerkvi ob 10, 2. na
Avellanedi ob 10, 3. v San
Martinu ob 8.45, župna cer-
kev, 4. v Ramos Mejia ob 7,
župna cerkev.

Popoldne krščanski nauk ob
5. Na Belgrano, v San Martin,
v Ramos Mejia, v Lanusu že
ob 4. Popoldne ste vabljeni
zlasti tisti, ki ne morete do-
poldne k slovenskim pridig-
am.

Na Paternalu bodo popol-
danske molitve 5. junija ob
16. uri v kapeli šolskih sester,
Paz Soldan 4924.

V nedeljo 29. maja ob 3
slovensko romanje v Lourdes
kakor vsako leto. Dohod iz
Linirsa s kolektivom 4, 19, iz
mesta z omnibusom 169.

Na dan slovenskega roma-
nja v Lujan ne bo ob 10 slo-
venske službe božje na Bel-
grano. Pač pa morete tisti, ki
na romanje ne boste mogli, k
sv. maši v bližnji cerkev San
Carlos, ki stoji poldrug kvad-
rer od naše slovenske cerkve
na Hipolito Irygoyen.

Poročili so se: 1. Franc Faj-
far in Justina Lukančič, 2.

Vinko Marinšek in Terezija
Lozar, 3. Jereb Jurij in Nežica
ka Drenik, 4. Puntar Anton in
Stanislava Drenik, 5. Anton
Rupnik in Milka Pregelj, 6.
Oskar Otmar Deluchi in Da-
rinka Čehovinova, ki je dolgo
let sodelovala tudi v listu
"Duhovno življenje", zlasti s
prevajanjem iz slovenščine v
španščino, 7. V Villa Devoto
Robert Lespušček in Vida Pi-
čulin.

Umrli so: 1. Marija Martin-
čič, dveletna hčerka Ferda in
Marije Škrlič, 2. Novorojenček
Maksa Osojnik in Francke Bid-
dovec, 3. Franček Zabukovec,
sin Janeza in Marije, 4. Janez
Leskovec, sinček Janeza in Ju-
lijane, 5. Jurček Jenko, sin
Janeza in Jelke Belič.

Krščeni so bili: 1. Alojzij
Skubic, sin Alojzija in Marije
Koščak, 2. Marija Irena Mehle,
hči Alojzija in Jožefe Seme,
3. Marija Bokalič, hči Vinka
in Pavle Igljič, 4. Matija Jože
Kosančič, sin Matije in Fran-
čiške Modic, 5. Marija Mag-
dalena Grebenc, hči Janeza in
Marije Grebenc, 6. Olga Ana
Simčič, hči Janeza in Angele
Kraševce, 7. Jože Pavel Ste-
fanič, sin Franceta, 8. Hčerka
Frančka in Slavice Korošec, 8.
Hčerka Antona in Zofke ša-
bec, 9. Franc Berce, sin Du-
šana in Lovre Berce, 10. Mag-
dalena Koder, hčerka Janeza
in Marije Koder, 11. Sinček
Matka in Ivce Lazar, 12.
Alenka Marjeta Seljak, hči
Božidarja in Angele Zakraj-
šek, 13. Tomaž Haring, sin
Milana in Stefke Haring, 14.
Neža, Berta Rotter, hči Emila
in Eme, 15. Hčerka Bogomila
Pregelj in Jelke Jurček, 17.
Terezija Marjeta Prijatelj, hči
Ivan Prijatelj in Kristine Ro-
tovnik, 18. Marjeta Fink, hči
Boža in Tinke Kovač.

Število nekrščenih otrok v
Jugoslaviji narašča. Je to vpliv
komunistične propagande in
strahovanja. Zgodilo se je, da
so nesli v Renčah k pogrebu
nekrščenega otroka, pa so sre-
čali drug sprevod 12 mater,
ki so nesle h krstu svojega
otroka.

Kap je zadela mlado ženo
komunistko, ki je veliko go-
vorila zoper duhovnike, češ-
naj oblast ostreje nastopi proti
njim, da je prav, da je slavo-
lok za novo mašo podrt. Drugo-
jutro so jo našli v postelji, ko-
ni mogla vstati in ne več od-
preti ust.

Pei Mariji

Bil je lep majniški večer. V zvoniku ljubljanske stolne cerkve sv. Miklavža je odbila ura enajst. Nad mestom je že ležal globok mir, le tu pa tam je še hitel kak zakasnel potnik.

“Hu-um” je v zakristiji zapspano zazdehal cerkovnik. “Tako mislim, da je za danes končano in lahko zaklenem cerkvena vrata. Odkar imamo tukaj našo Marijo Pomagaj z Brezij, se ljudje kar ne morejo ločiti od nje. Čestokrat moram čakati do polnoči in še dalje, da odidejo zadnji molilci. No, danes izgleda, da ni nikogar več. Toda, ne! Neko šepetanje čujem! Odkod le prihaja? Nekdo je gotovo še v cerkvi. Le kako, da ga ne vidim? Ah da, tamle pri oltarju Marije Pomagaj še nekdo kleči. Pa saj to je vendar otrok — in ob tej uri?”

Cerkovnik je skoraj nejevoljen odšepal proti oltarju, da pošlje otroka domov. Toda nekaj korakov pred oltarjem

je obstal, kot bi ga zadržala neznana sila. Na stopnicah je klečalo dekletce. Žarek večne luči je osvetljeval njeno drobno postavico, sklenjene ročice, ki so nekaj krčevito stiskale na prsi, in bled obrazek z velikimi modrimi očmi, ki so bile vdano uprte v milostno podobno. Znova se je začelo šepetanje:

“Veš, Marija, če nam umre še ona, potem pa ostaneva z Mihcem čisto sama na svetu. Saj jaz sem že velika, le za Mihca me skrbi, ko je še tako majčken in nebogljjen. Gotovo

ga bodo dali takim ljudem, ki bodo grdo ravnali z njim. Morda se celo ne bova nikdar več videla. — Če pa Ti vseeno hočeš, da pride mamica k Tebi in atku, pa Ti obljubim, da bom pridna, da ne bom preveč jokala. Saj vem, da boš potem Ti pazila name, da boš še bolj dobra moja nebeška Mamica. Jaz Ti pa obljubim, da hočem biti Tvoj zvest in priden otrok. Amen. V imenu Očeta...”

Dekletce se je dvignilo. Toda ne, ne gre proti izhodu. Po stopnicah stopa, vedno bliže k oltarju. Vzpne se na prste in s tresočo roko položi nanj — šopek šmarnc.

VSEBINA 6. ŠTEVILKE: Radi obilice dragocenega gradiva smo morali tudi to številko povečati za osem strani. Tako smo dosegli že 208 strani letošnjega “Duhovnega življenja”, dasi smo šele na polovici letnika. Junijska številka je posvečena posebej Presvetemu Zakramentu, novomašnjim mislim in našemu romanju v Lujan. Članki si sledi takole: Vzemite in jejte (dr. Filip Žakelj), Duhovnik vekomaj (A. Košmerlj), Getzemani (Miklavž Trpotec), Povedal ti bom... (“Oznanilo”), Corpus Christi mysticum (dr. Odar), In kaj je s socializmom? (dr. Ivan Ahčín), Velika črna maša za pobite Slovence, Mučencem (Bogdan Budnik), Naša zahvala, Ne pozabite na Barago (dr. p. H. Bren OFM), Nova obletnica naše Magne Karte (Kobal), Pomen družinske vzgoje (dr. R. Hanželič), Skrivnost močne volje je skrivnost tvojih ciljev (dr. R. Hanželič), Po Argentini sem in tja (J. Hladnik), La ciencia moderna (dr. A. Ušeničnik), Kar je Bog združil (H. Wast), Iz življenja Cerkve, Po širnem svetu, V domovini, Med izseljenci, Vstali smo s Kristusom, Cerkevni vestnik, Za naše male. — Vprilogi seznam vseh 62 slovenskih duhovnikov v Argentini. Prihodnja številka izide koncem junija.

“LA VIDA ESPIRITUAL”

VICTOR MARTINEZ 50, BUENOS AIRES, ARGENT.

“DUHOVNO ŽIVLJENJE”

Z DVOMESEČNO PRILOGO KATOLIŠKI MISIJNI

CORREO ARGENTINO SUC. 19	TARIFA REDUCIDA
	Concesión 2500

Uredniki: Hladnik, Lenček, Orehar. Upravnik: Lenček. — Celoletna naročnina 10 pesov, s prilogi 18 pesov; v USA 3 dol., s pril. 5; v Kanadi 4 dol., s pril. 7; v Chile 100 p., s pril. 200 p.